

KOMÜNİSTLERİN BİRLEŞTİRİCİ EYLEMİ

Proletarya diktatörlüğü ve sosyalizm yolunda işçi sınıfı hareketi, teorik politik ve pratik mücadele bütünlüğüne dayanırsa hedefine ulaşabilir. Bunun için işçi sınıfının tüm mücadele alanlarını yönetecek ve işçi sınıfını bu mücadelede bir araya getirecek komünist partisinin birleştirici eylemi gerekiyor.

Komünistler bir şey yaratmazlar, ama varolan şeylere bir biçim verirler. İşçi sınıfı kapitalizmin ürünüdür, sanayinin özgün ürünüdür. Sermaye büyüdükçe, sanayi ilerledikçe işçi sınıfı da nicel olarak büyür ve biraraya gelir. Emekçi sınıfını kapitalizme karşı ayaklanmalara iten de kapitalist üretim biçiminin kendisidir.

"Bu dönüşüm sürecinin bütün avantajlarını sömüren ve tekellerine alan büyük sermaye sahiplerinin sayılarındaki sürekli azalmayla birlikte sefalet, baskı, kölelik, soysuzlaşma, sömürü de alabildiğine artar; ama gene bununla birlikte, sayıları sürekli artan, kapitalist üretim sürecinin kendi mekanizması ile eğitilen, birleştirilen ve örgütlenen işçi sınıfının başkaldırmaları da genişler, yaygınlaşır." (Marx)

Komünistlerin burada yaptığı, işçileri boncuk taneleri gibi yan yana dizerek örgütlü bir güç durumuna getirmek, kapitalizmin tutsak aldığı üretici güçleri serbest bırakmak (özgürleştirmek) amacıyla süreci hızlandırmaktadır.

Marx ve Engels *Manifesto*'nun doğuşunu, *Manifesto*'ya yazdıkları önsözle açıklarlar:

"O dönem koşullarında ancak gizlice varolan uluslararası işçi birliği Komünistler Birliği; 1847 yılının Kasım ayında Londra'da topladığı kongresinde, metine imza atanları, kamuoyuna sunulacak ayrıntılı bir teorik ve pratik programı hazırlamakla görevlendirdi. Şubat Devrimi'nden bir kaç hafta önce basılmak üzere Londra'ya gönderilen Manifesto bu koşullarda ortaya çıktı."

Marx ve Engels tarafından doğuşu bu şekilde açıklanan *Manifesto* şu sözlerle sona eriyor:

"Komünistler kendi fikirlerini ve amaçlarını saklamayı reddederler. Kendi amaçlarına ancak mevcut toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla erişebileceklerini açıkça belirtirler. Egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla tir tir titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şey yok. Halbuki kazanacakları bir dünya var."

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!"

Son derece etkili olan çağrı sloganı, komünistlerin dünya genelindeki pratik görevlerinin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyor. İşçi sınıfını, sınıfsız bir toplum yolunda bundan daha çok etkileyen bir slogan az bulunur. Slogan dünya proletaryasının kapitalizme karşı bir savaş çağrısı oldu. İşçiler her yerde bu sloganla birleştiler, harekete geçtiler, mücadeleye atıldılar.

Böyle bir savaşım sloganının, bir işçi birliği olan Komünistler Birliği adına hazırlanan bir programda ilan edilmesi, komünistlerin birleştirici eyleminin bir örneğidir. Komünistler, işçi sınıfının birleştirici eylemine uygun davrandılar. 1864'de kurulan, I. Enternasyonal bu birliğin ilk uluslararası örgütlü ifadesi oldu. İşçi sınıfı ka-

pitalizm tarafından ne denli bir araya getirilse de, bu bir araya gelmenin bilinçli ve belirli bir amaç doğrultusunda olabilmesi için komünist partisinin birleştirici eylemi bir zorunluluktur.

İşçi sınıfı hareketi bazen mücadelenin bu alanına, bazen de şu alanına sapabilir. İşçi sınıfının mücadelenin belirli bir biçimine saplanıp kaldığı durumlar sık sık karşımıza çıkar. Mücadelenin bir biçimine, örneğin ekonomik biçimine saplanıp kalmak, işçi sınıfının amacına ulaşmasını engeller. Salt ekonomik mücadelede kapitalistler üstün çıkar. Burada komünist partisinin yönlendirici eylemi, işçi sınıfını işçilerin mesleki darlıklarından, ekonomizmden kurtarabilir. İşçi sınıfının kurtuluşu için politik ve teorik mücadelenin zorunluluğunu bu sınıfın önüne komünist güçler koyarlar.

Komünist partisi işçi sınıfının temel çıkarlarını savunur. Hareketin her aşamasında, sahip olduğu marksist bilinç sayesinde hareketin genel çıkarlarını savunur ve temsil eder. Nihai amacın günlük çıkarlar uğruna heder edilmesi anlayışına karşı tavır alır. İşçi sınıfını nihai amacı uğruna harekete geçirir. Komünist partisinin savunduğu çıkarlar tek tek işçilerin ya da işçi gruplarının özel çıkarları değildir. O, bir bütün olarak işçi sınıfının genel çıkarları için mücadele eder birbirlerinden ayrı ayrı duran işçi gruplarını ve eylemlerini ortak bir eylemde birleştirir. Ancak ortak bir hedef, ortak bir eylemle, bunu kendi iradesinde birleştiren komünist partisi önderliğinde harekete geçen bir sınıf amacına ulaşabilir.

"... yalnız işçi sınıfının siyasi partisi, yani komünist parti, proletaryanın ve bütün emekçi kitlelerin öncülerini birleştirecek, eğitecek ve örgütleyecek güçtedir. Yalnız bir komünist partisi, bu kitleler içindeki kaçınılmaz küçük burjuva kapırdanışlara, proletarya içinde kaçınılmaz biçimde varolan loncacılığın getirdiği önyargılara karşı direnerek ve proletaryanın tamamının bütün etkinliğini yönetecek, yani proletaryayı politik bakımdan yönetecek ve onun aracılığı ile bütün emekçi kitleleri yönetecek güce sahiptir." (Lenin)

Komünistlerin birleştirici eyleminin, proletaryanın iktidar mücadelesinde ne denli yaşamsal olduğu, 20. yüzyılın tüm toplumsal devrimlerinin deneyimi ile açığa çıkmıştır. Bir devrim, ayrı ayrı milyonlarca emekçinin faaliyetlerinin, enerjilerinin ve iradesinin merkezi, birleşmiş, tek bir irade biçiminde ortaya çıkması halinde gerçekleşebilir. Bütün mücadele alanları, tüm yerel çalışmalar, dağınık eylemler, mücadelenin bu ya da şu yanına ağırlık veren girişimler vb. eğer tek eylemde birleştirilmezse bir devrim gerçekleşmeyeceği açıktır. Tüm yıkıcı ve devrimci güçleri burjuva egemenliğe yönelterek, tüm devrimci eylemleri merkezi bir noktada birleştirmek için komünist partisinin birleştirici eylemi şarttır.

Dünyayı değiştirme eylemi, iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan, komünizmin zaferine kadar süren bütünsel hedefleri olan bir süreçtir. Nasıl ki kapitalizm altında emekçilerin ve mücadelenin tüm yönlerini iktidar savaşımında birleştirilmesi gerekiyorsa; sosyalizm altında da, komünizm yolunda tüm güçlerin, tüm toplumsal örgütlerin birleştirilmesi, yönetilmesi gerekiyor. Komünist partisine önemini ve anlamını kazandıran, sınıf savaşımında proletaryaya öncülük etmesi, proletarya diktatörlüğüne öncülük etmesi ve sınıfların ortadan kaldırılması sürecini yönetmesidir. Kısacası komünist partisi, kapitalizmden komünizme geçiş iradesi demektir. Komünizm yolunda, komünist devrim, dönüşüm çağının her aşaması zorlu bir mücadele gerektiren son derece karmaşık bir süreçtir. Bütün bu süreç, komünist partisinin etkinliği, eylemi ve yönetiminde hedefine ulaşır.

C.DAĞLI

GÜNLÜK MÜCADELEYE MARKSİST VE OPORTÜNİST YAKLAŞIM

Marksist çözümleme yöntemi, marksist teorinin koşullara uygulanmasını gerektirir. Marx tarihsel dönemleri irdelerken son derece zengin bir görüş ortaya koymuştur. Eğer marksist ilkeler tarihsel koşullara (somut koşullara) doğru biçimde uygulanmazsa, bilimsel ve devrimci özüne aykırı sonuçlara varır; tıpkı oportünizmin politik mücadeleye yaklaşımında olduğu gibi.

Her akli başında sosyalist, marksist ilkelerin, Leninist devrim teorisinin nasıl çapıtıldığını oportünist çevrelerin tarihine göz atarak çok rahatlıkla anlayabilir. Marksizmin oportünistler tarafından çarpıtılması yıllarca o denli yaygın bir şekilde yapıldı ki, oportünizmin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik etkilerine karşı ideolojik bir mücadele verilmeden devrimci işçileri iktidar mücadelesine hazırlamak neredeyse imkansız oldu. Oportünizmin kendisini sınıf uzlaşmacı politikalarla ifade ettiği sır değil. O nedenle oportünizmin ideolojik eleştirisi politik görüşlerinde yapılmalıdır.

Marksistler de günlük mücadele yürütmesini benimser, oportünistler de. Marksistler günlük mücadeleyi sürdürürken, günlük mücadelenin iktidar mücadelesine, yani devrim mücadelesine bağlanması gerektiğini söylerler. Oportünistler de biçim olarak, lafız olarak bunu söylerler. Yalnızca bir *farkla*, marksistler günlük mücadelenin sonuçlarının abartılarak onun asıl mücadelenin önüne konmasından değil, iktidar mücadelesinin temel alınmasından hareket eder. Oportünizm ise günlük mücadeleyi iktidar mücadelesine bağlıyoruz diyerek, aslında günlük mücadeleyi devrim mücadelesinin önüne koyuyor, devrim mücadelesini geleceğe ertelemiş oluyor. Halbuki, güncel istemler için mücadele ile devrim mücadelesinin bağının tarihsel koşullara göre ele alınması gerekiyor. Çünkü işçi sınıfının istemleri sınıf savaşımının nesnel tarihsel aşamalarıyla sıkı sıkıya bağlantılıdır. Günlük mücadeleyi iktidar mücadelesine bağlama marksist anlayışı, eğer tarihsel koşullara göre uygulanmazsa, asıl hedef olan iktidarı ele geçirme hedefini belirsiz bir tarihe erteleyebilir. Bu bakış açısı, yani güncel mücadeleye asli görev yükleme anlayışı emekçi sınıfı devrim mücadelesinden uzaklaştırır.

Günlük mücadelenin iktidar mücadelesinin önüne konup asilleştirilmesi, işçi sınıfını, yalnızca iktidarı ele geçirme hedefinden uzaklaştırmakla kalmaz, işçi sınıfını sonal hedefi olan

sınıfların kaldırılması amacından da uzaklaştırır. Oportünizm tam bunu yapıyor. Günlük istemler için işçi sınıfının sonal hedefi feda ediliyor. Bu ise, daima burjuva düzen içinde kalmak demektir. Günlük mücadeleye bu kadar önem verilmesinin amacı, kısa süre içinde geniş kitlelerin desteğini yanına almaktır. İşçi sınıfının sonal amacını yok sayarak ya da nasıl olsa o geleceğin sorundur diyerek kendilerini sistem içi istemlere hapsedenler aslında bu yüzden uzun süre içinde çözülmeye uğ-

rarlar.

Marksist teorinin Türkiye ve Kürdistan koşullarına uygulanması ne anlama gelmektedir. Türkiye ve Kürdistan devrimi tarihsel koşullar tarafından gündeme getirilmiştir Devrimci durumun ortaya çıkması, devrimi somut bir olgu haline getirmiştir. Bu tarihsel koşullarda iktidarın ele geçirilmesi, yani devrim mücadelesi öne çıkmıştır. Dönemi karşılayan slogan “Bütün İktidar Emeğin Olacak” sloganıdır. İktidar sloganının yanında günlük mücadeleyi karşılayan sloganlar da vardır. Ancak öne çıkarılması gereken devrimi (iktidarı) hedefleyen sloganlardır. Devrim mücadelesi bu denli öne çıkmışken, baskın gelirken, bu şartlarda günlük istemleri öne çıkarmak, abartmak, asilleştirmek devrim hedefini arkaya iteceği için oportünizmdir.

Oportünist hareket ne yapıyor. Sırf kitleler karşısında kendisini devrimci göstermek için devrimden söz ediyor, kurtuluşun devrimle geleceğini söylüyor. Ancak günlük istemleri öylesine temel hale getiriyor, devrimin ikincil sorunlarını öylesine öne çıkarıyor ki, bu durumda ne kadar devrimden söz ederse etsin, pratikte devrimi geleceğe ertelemiş oluyor. Pratikte ekonomizm, reformizm çerçevesini aşamıyor. Bu politika oportünizmde bir çizgi haline gelmiştir. Egemen sınıf karşısındaki tavır eleştirel, muhalefet çizgisidir. Tüm politik çalışmalarının, propaganda ajitasyon çalışmalarının özü budur. Oportünizmin durumunu anlamak için, onların Leninist Parti'nin devrimi (iktidar) hedeflemesi karşısında yaptıkları eleştiriye bakmak yeterli. Yapılan eleştiri, devrimci koşulların henüz oluşmadığı mazeretine dayanmaktadır. Devrim konusundaki mazeretçilik oportünizmin politik çalışmalarını nasıl salt muhalif temelde yürüttüğünü açıklıyor. Muhalefet politikası başka bir şeydir, devrimci politika (devrimi hedefleyen politika) başka bir şeydir. Oportünistler, devrimin koşulları yok demekle, devrimi geleceğin bir sorunu olarak ele aldıklarını kabul etmiş oluyorlar. Geriye ne kalıyor: Sistem içinde oyalanma politikası.

İşçi sınıfının devrim hedefi öncelikle teorik-pratik programda yerini bulur. Programda devrim hedefi tam bir açıklıkla ortaya konmazsa emekçi sınıfı nereye yöneleceğini bilemez. İktidar hedefine el yordamıyla varılmaz. Programda devrim (iktidar) hedefinin nasıl konulduğu da önemli. Somutlarsak Leninist Parti'nin programında, hem politik hedefler bölü-

münde hem de ekonomik toplumsal hedefler bölümünde iktidarın ele geçirilmesi, programın ilk maddeleri olarak belirlenmiştir. Acil talepler ayrı bir program olarak konulmamıştır. Eğer böyle yapılırdı doğal olarak acil istemlerin, programın iktidar hedefinden önce ifade edilmesi gerekiyordu. Acil istemlerin devrim hedefinden önce konması ise komünist partisini devrimci demokrasi düzeyine indirirdi. İşçi sınıfına komünist bilinç, bir devrim bilinci vermek yerine demokratizm bilinci verilmiş olurdu. Program yalnızca teorik program olmayıp, pratik bir program, eyleme yönelik bir program olduğundan eğer acil istemler öne çıkartılmış olsaydı, proletarya bu istemleri gerçekleştirmek için mücadeleye çağrılır, devrim ise acil istemlerin gerçekleştirilmesi oranında gündeme getirilmiş olurdu. Bu ise oportünizmden başka bir şey değildir. Komünist partisinin programında acil istemlere de yer verilir. Ancak devrimin temel hedefi olan iktidarın ele geçirilmesi ve sosyalist topluma geçiş (demokrasi ve sosyalizm) maddeleri yanında, arasında yer verilir. Böylece acil istemlerin bir kısmının devrimden önce bir kısmının devrimle birlikte gerçekleşeceği anlayışından hareket edilir. Leninist Parti programında devrim (iktidar) hedefi ile acil istemler politikasını doğru olarak belirlediği için pratikte de Leninist devrim anlayışına uygun hareket etmektedir.

Devrim mücadelesi ön planda, birincil, temel mücadele olarak görülmezse, günlük mücadeleyi devrim mücadelesine bağlayayım derken günlük mücadeleye bağlanıp kalırsınız. Devrimi başaracak tek sınıf olan işçi sınıfı, günlük mücadeleye saplanıp kalırsa en uygun koşullarda bile devrim yapılamaz. Oportünizm ve reformizm, devrimci durum koşulları nedeniyle devrimin güçlü bir olasılık haline geldiğini kabul etmediği için, kitlelere reformlar mücadelesinden başka bir şey götürmedi. Tüm bunlardan sonra, kalkıp devrimin neden gerçekleşmediğine dair boş lakırdılara baş vuruyorlar. İşçi sınıfında yıllarca bir bilinç karartılması yaratıldıktan sonra, emekçi kitleler devrim için henüz hazır değil demek, ancak kendi uzlaşmacı rolünü yadsımaya yönelik olabilir.

Devrim olması için öncelikle devrimci durumun oluşması gerekir. Devrimci durumun devrime dönüşmesi içinse nesnel ögenin öznel ögeyle birleşmesi gerekir. Yani sınıfsal konumu gereği bu devrimi başarmakla görevli tek sınıf olan işçi sınıfının devrim için her bakımdan hazır olması devrimin zorunlu bir koşuludur. "Her bakımdan hazır olmak" program olarak net olmak,

politik çizgi olarak devrimi hedeflemek, pratik olarak, eylemsel olarak ve dinamizm yönünden hazır olmak demektir. Devrimi yapacak olan bir sınıf şayet günlük mücadele içinde boğulursa devrim için nasıl hazırlanabilir? İşçi kitleleri devrim için cesaretlendirileceğine, "kitle hazır değil, onun için devrim yapılamaz" denerek bir sınıf nasıl devrim yapacak duruma getirilebilir. Devrimin nesnel koşulları ve devrimci durum bizim dışımızda oluşur. Bizim yapacağımız, öznel ögeyi devrime hazırlamaktır. Devrime hazırlanmak, devrime pratik politika açısından yaklaşımdır. Devrimin tüm yıkıcı güçlerini tekelci burjuva egemenliğine yöneltdir.

Sınıf savaşımının gelişmesiyle oportünizm arasında hep bir paradoks yaşanır. Oportünist hareket ne kadar kitleleri sistem içi istemlerle sınırlamaya çalışsa da proletarya ve tüm emekçi kitleler pratikte devlet güçleriyle çatışıyor. Devrimci halk kitleleri her seferinde oportünist çevreleri peşinden sürüklemiştir. Toplumsal evrim hep yavaş olarak gelişmez, sıçramalar da içerir. Sıçramalar, devrim koşullarının ne kadar olgun olduğunu gösterir. Buna örnek Kürt halkının mücadelesidir. Halk on yıllardır ikincil sorunlar için değil, birincil sorun için Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın tanınması için savaşıyor. Halkı ayağa kaldıran devrim mücadelesidir. Hrant Dink'in cenaze törenine katılan öfkeli kitleler şu ya da bu yan sorun için değil, dolaysız olarak kurtuluş için faşist devlete karşı ayaklandı. 1 Mayıs 2007 Taksim çıkarması devrimci koşulların ne denli olgun olduğunu ve Türkiye'nin devrime ne denli yakın olduğunu gösterdi. Bu neden böyle? Bunun ana nedeni demokrasi sorununun da bir devrim sorunu olmasından ileri geliyor. Emekçi kitleler devrim yapmadan hiçbir ciddi sorunlarını çözemezler. Oportünist gruplar kitlelerin enerjisini devrime yönelteceklerine onların enerjilerini yıllardır sonuçsuz yolda tüketiyorlar.

Toplumsal evrim hep yavaş olarak gelişmez, sıçramalar da içerir. Sıçramalar, devrim koşullarının ne kadar olgun olduğunu gösterir. Buna örnek Kürt halkının mücadelesidir. Halk on yıllardır ikincil sorunlar için değil, birincil sorun için Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın tanınması için savaşıyor. Halkı ayağa kaldıran devrim mücadelesidir. Hrant Dink'in cenaze törenine katılan öfkeli kitleler şu ya da bu yan sorun için değil, dolaysız olarak kurtuluş için faşist devlete karşı ayaklandı. 1 Mayıs 2007 Taksim çıkarması devrimci koşulların ne denli olgun olduğunu ve Türkiye'nin devrime ne denli yakın olduğunu gösterdi

Emekçiler, yıllarca yaşam koşullarını düzeltmek için mücadele verdiler. Güncel istemler mücadelesi sonuç verince, mücadele iktidarı hedefleyen mücadele biçimine dönmüştü. Sınıf mücadelesinin tüm alanlarında yükselen mücadele devrim mücadelesidir. Oportünizm halen mücadelenin eski düzeyinde seyretmekle devrimci kitlelerin gerisine düşmüştür. Devrim mücadelesi yeni boyutlar kazandıkça, düzen sınırlarında mücadeleyi asileştiren tüm uzlaşmacı gruplar çözümlüp dağılmaktan kurtulamazlar.

Yalnızca devrim (iktidar) mücadelesini başa alanlar marksist adına layıktır. □

MUHALEFETÇİ DEVRİMCİLİĞİN DEĞİŞMEYEN KADERİ...

Düzen içi "aşırı muhalefet" konumunu, her zaman devrimin aşırılıklarına tercih eden reformist ve oportünist sol için deniz bitti. Politik argümanlarını, tek tek ve ardı ardına, teknelci sermaye partilerine kaptırdılar. Sermaye partileri bu politik argümanların önce içini boşalttı, sonra onları kendine kalkan yaptı. Avrupalı emperyalistlerin çok uzun süreden bu yana bildikleri ve uyguladıkları bu yöntem, şimdi teknelci sermaye partilerince, devrime karşı en önemli kalkan görevini görüyor.

Bu toprakların küçük-burjuva devrimci akımları, sosyal konumlarını terketmeden, devrimci konumlarını sonsuza dek koruyabileceklerini sanıyorlardı. Buldukları küçük-burjuva sınıf konumundan bakarak, ne kapitalizmin bu topraklardaki gelişkinliğini anlayabildiler, ne de proletaryanın tarihsel görev ve sorumluluklarını. Çünkü, onlara göre, temel çelişki emek ile sermaye, proletarya ile teknelci burjuvazi arasında değildi. Önce emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi mücadelesi kazanılacaktı ve bu arada kapitalizme dokunulmayacaktı. Anti-kapitalist içerikten yoksun bir anti-emperyalizmde, yine aynı temelden yoksun bir anti-faşist mücadelede, bu topal atın işlerini takip etmekte ısrarcı oldular. Son birkaç yılın olayları, bu politik mirasın iflasını çok açık biçimde ortaya koydu.

Generallerle Yurtseverlik Yarışı

Anti-emperyalist programın bağımsızlıkçı sloganları, ilk önce Perinçek çetesi tarafından, en gerici sermaye çevrelerine pazarlandı. Türkiye gibi bağımlı ülkelerde başlayan emperyalist tam ilhakın, sermaye sınıfı içinde bir çatlak yaratacağı, işbirlikçilik yarışını kaybedenlerin eski politik konumlarını geri kazanmak için emperyalizm karşıtı söylemleri kendilerine kalkan yapacaklarını, Perinçek çetesi hesaba katmış mıydı, bilinmez. Burjuva saflarda yer bulabilmek için her zaman yanıp tutuşan bu çete, tam ilhak süreciyle, nihayet bu fırsatı yakalamış oluyordu. Teknelci burjuvazi, Perinçek gibileri sevdiğinden değil ama, devrimi politik bir kuşatmaya almak için, böylesi yanaşma çabalarını, Demirel, Denктаş ve bazı emekli generaller destekledi.

Gelinen noktada, emekli-emeksiz generallerden, Denктаş gibi tescilli bir faşiste, devletin bekâsını yaşamlarının anlamı haline getirmiş Cumhuriyet gazetesi yazarlarına kadar geniş bir yelpazede kullanılan emperyalizm karşıtı söylemin, emekçi yığınlar üzerinde kalıcı bir etki yaratmasını kimse beklemiyordu. Ne de olsa emekçiler, şimdi böyle anti-emperyalist pozlara bürünenlerin yakın geçmişlerinde işbirlikçilikte nasıl kusur etmediklerini pekala hatırlıyor, biliyorlardı. Teknelci sermaye de, içinden çıkan bir kampın emperyalizm karşıtı hamasi nutuklar atmasını keyifle seyrediyor ve bunun emekçilerde etki yaratmayacağını biliyordu. Devletin gazetesi olmakla övünen Hürriyet, sayfalarını bu tür söylemin en kaba yazarlarına açarken, gazetenin yöneticileri işbirlikçiliğin

tadını, altı sıfırlı dolar cinsi maaş çekleriyle sürdürmeye devam ettiler. Çünkü, anlamışlardı ki, kaba ve hamasi nutuklarla bezeli emperyalizm karşıtı söylem, içerik olarak bu söylemden bir adım bile ileri olmayan kimi küçük-burjuva devrimci hareketlerin politika alanını daraltıyordu.

O devrimciler ki, köşelerinden hamasi nutuklar eşliğinde emperyalizm karşıtlığına soyunanların ikiyüzlülüğünü sergilemekten, gerçek anti-emperyalistlerin kendileri olduğunu söylemekten başka bir şey yapamıyorlardı. Böylece, teknelci sermayenin egemenliğini kaybeden bu kesimiyle "gerçek yurtseverlik" yarışına girmiş oldular. Yani, onlarla aynı kulvarda koşular. Kimisi, emekli generallere ve aynı koruya katılanlara, "şimdi mi akıldımız?" diyerek, burjuva saflarda kendilerine bir yandaş daha bulmanın utangaç sevincini açığa vuruyordu. Kimisi, yüksek ve tiz perdeden yurtseverliğini, alçak ve kısık perdeden komünistliğini haykırıp, sermaye dünyasının yarattığı bu havadan kendine düşen payı devşirme derdindeydi. Kimisi ise, "iyi, hoş söylüyorsunuz ya, siz de demokrasi tonu pek zayıf" sözleriyle, bu kesimle aralarına incecik bir çizgi çekmeye kalkıyordu. Hani şu emekli "paşa"lar araya birkaç demokrasi lafı sıkıştırırsalar, o incecik çizgi de kayboluverecekti.

Teknelci sermayenin bir kısmı, işte böyle, anti-emperyalist propaganda kulvarını o kocaman gövdesiyle doldurarak, içerik olarak aynı programa sahip küçük-burjuva devrimcilere, neredeyse hiç "aşırı muhalefet" alanı bırakmamış oluyordu.

Haklara Feda Edilen Devrim

Aynı hazin son, anti-faşist devrim programlarının da başına geldi. Faşizme karşı mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleden ayıranların dönüp dolaşacağı yer, "insan hakları"ydı; bu ezelden beri biliniyordu, özellikle Leninist Parti tarafından dile getiriliyordu. Yaşamın pratiği, bu tarihsel kaçınılmazlığını bir çok kez kanıtladı.

Devrimi bir avuç hak ve özgürlüğe sığdıranların ellerindeki malzeme, yavaş yavaş teknelci sermayenin ellerine aktı. Bu akışın hikayesi biliniyor. Gelecek planlarını AB üyeliğine bağlamış sermayenin, bu projesine emekçi sınıfları ikna etmek için ortaya sunduğu "demokratikleşme paketleri", anti-faşist mücadelenin en sığ programlarını şiar edinmişlerin altını boşalttı. Sermaye sınıfı, artık işi öğrenmişti. Her kürsüye çıkan, insan haklarıyla başladı söze. Aşırı muhalefet partisi olmaktan öte bir varlık ortaya koyamayan oportünist ve reformist sola, yine aynı uğursuz görev düşüyordu. Ya sermaye sınıfının sözlerini tutmasını beklediler, ya da salt sözlerini tutamadıkları için onları ikiyüzlülükle suçladılar, hepsi bu. Kuşkusuz, burjuvazinin ikiyüzlülüğünü teşhir etmenin önemi yadsınmaz. Ama burada, kriter değişmiştir. Kriter, devrim yoluyla elde edilecek bir demokrasi ve onun hedefleri değil, düzen içinde elde edilecek haklar ve özgürlüklerdir ve bir kez bu kriterle hareket edince, burjuvaziyi sadece verdiği sözleri tutmamakla teşhir edersiniz. Oysa, faşizmin temellerini tam da bu kapitalist teknelci düzende gösteren ve bu temele yönelen bir anti-faşist mücadele, ancak böyle bir mücadele, aşırı muhalefetçiliği bir kenara koyabilirdi.

Toz Duman İçinde Silinen Farklılıklar

Son bir yılın olayları, düzen içinde aşırı muhalefet kulvarında koşmanın temellerini iyice çürüttü. Bu gelişmeyi hızlandıran, teknelci sermayenin, devrimin büyük basıncıyla, iki düşman kampa

bölünüp, birbirleriyle kavgaya tutuşması oldu. Tekelci sermaye, kendi iç kavgasını emekçi yığınlar doğru yaymaya başladı. Kapalı kapılar ardında en küçük özel çıkar için birbirlerinin gözünü oyanlar, toplum önüne çıktıklarında, birbirlerini darbecilik ve teslimiyetçilikle suçladılar. İşte o zaman, düzen içi aşırı muhalefet konumunu seçenler, artık muhalefet bile yapamaz oldular.

Tekelci sermayenin estirdiği fırtınada, ortalığı öyle bir toz bulutu kapladığı, aşırı-muhalefetçilerin ayırım noktaları önce belirsizleşti, sonra iyice görünmez oldu. Düzen, kendi içindeki politika kulvarlarını, darbeciler ve teslimiyetçiler olarak, iki ana akıma indirgemişti bile. Yurtseverliklerine o güne dek toz kondurmayanlar, ya da özgürlükçülüklerini her şeyin önüne geçiren sol-muhalefler, açıkça bir kampa destek vermek ya da suskun kalmak zorunda kaldılar.

Bir başka seçeneğin var olduğunu sananlar, ortaya "3. Cephe" sloganını attılar. Düzen-dışı bir devrimci politika için değil, ama her iki cephenin artılarını alıp, eksilerini tımarlayarak bir melez politika gütmek için ortaya konmuştu bu slogan. Ne şeriat, ne darbe istiyorlardı onlar. Tamam, AKP "askeri vesayeti" reddediyordu ama şeriat eğilimli ve cemaatçıydı. Biraz çağdaş olsalardı ya! Öte yandan, diğer kamp, emperyalizme teslimiyeti reddediyordu, ne ala, ama darbeciydiler; biraz özgürlükçü olsalardı ya! Reformizm ve kimi oportünist akımlar, böylesi melez politikalarla günü kurtarmaya çalıştılar ama, düzen içi siyasette artık iki sandalyede bir den oturmak imkansızdı.

Düzenin politik cephesi öylesine gerilmişti ki ve bu gerilimde ara tonlar ve renkler öylesine önemleşmişti ki, böyle melez politikaların emekçileri ikna etmesi sadece bir hoş hayal olabilirdi. Emekçiler, 3. cepheyi açtıklarını iddia edenlere baktıklarında, burjuva dünyasından bağımsız bir kulvarı değil, biraz oradan, biraz buradan alınıp yapılandırılmış bir ucubeyi görüyorlardı.

İktidar Hedefi En Başa...

Devrimci politika, açık-net hedeflerle, ama her şeyden önce, aşırı-muhalefet konumundan çıkarılarak yürütülür. Ne o yandan ne bu yandan, ama "hem o yandan hem bu yandan, elma yanaktan" tavırlarının geleceği nokta, elbette ki geniş emekçi yığınlardan kopuşmaktır.

Madem ki esas önemli sorun "askeri vesayet"ten kurtulmaktır, o zaman bunu AKP, 27 Nisan e-muhıtrasına karşı durarak yapmadı mı? Madem ki esas önemli sorun emperyalizme teslimiyeti yurtseverlikle püskürtmektir, eh o zaman, İlhan Selçuk gibilerin işaret ettiği partiler, pekala bunu yapabilirler. Böyle düşünür sıradan emekçi. Yüksek politikanın karmaşık labirentlerine girmez o. her politik söylemi, basit ve pratik bir uygulanabilirliğe indirger: Askeri vesayete karşı AKP, teslimiyete karşı CHP, aynı söylem ve hedeflere bağlı küçük sol gruplardan daha gerçekçi bir güç vaatmededir onlara. Emekçilerin politik algılarını, düzen dışı devrimci temellere çekmeden, aşırı muhalefet noktaları, sonunda tekelci bir partinin bünyesinde erir.

Peki, devrimin hedefleri arasında anti-emperyalist, anti-faşist programların unsurları yok mudur? Var. Proletaryanın devrimci programında emperyalist bağımlılıktan kurtulmak ve faşizmi tüm kurum ve kuruluşlarıyla dağıtmak, özel bir yer tutar. Ama, aynı zamanda, bu hedeflerin her biri, sermayenin emekçileri aldatma aracı haline gelmesin diye, bir bütün halinde ve ancak emekçilerin devrimci halk iktidarı baş hedefi altında dile getirilir. Oportünizm, leninist politikanın bu özünü hiçbir zaman anlamadı. □

KÜRT HALKI DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK

Yeni kurulan 60. hükümetle birlikte, Kürt halkına ve özgürlük mücadelesine yönelik imha politikası hız kesmeden devam ediyor. Gün geçmiyor ki Kuzey ve Güney Kürdistan'dan operasyon haberleri, katledilen ve tutuk edilen gerilla haberleri gelmesin...

Bizler, Mücadele Birliği Platformu olarak,

Kürt halkının yalnız olmadığını ve ancak bir devrimle özgürleşebileceğini bir kez daha haykırmak için, 22 Eylül Cumartesi günü, Sarıgazi'de meşaleli bir eylem yaptık. Saat 20.30'da Demokrasi Caddesi üzerinde meşalelerimiz ve "Kürt Halkı Yalnız Değildir / Mücadele Birliği Platformu" pankartı açarak toplandık.

Demokrasi Caddesi boyunca yürüyüşe geçerken, Sarıgazi'nin emekçi halkına ajitasyon yaptık. Seçimler öncesi kendilerine seçimleri boykot etmelerini, yeni kurulacak hükümetin bir savaş hükümeti olacağını ve işçi, emekçilere, yoksul Kürt halkına karşı savaşı büyüteceğini söylemiş olduğumuzu ve bugün bunun gerçekleşmekte olduğunu söyledik. Devletin bu saldırgan politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğini, Kürt halkı ve emekçilerin ancak bir devrimle özgürleşeceğini anlattık.

Eylem süresince sürekli "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Türk Kürt Halklarının Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Jibo Azadi Aştı Şer Şer Şer", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol" sloganları attık. Cadde üzerinde durup bizi izleyen Sarıgazi halkını eylem için saflarımıza davet ettik. Sonra da meşalelerimizi cadde ortasında bırakarak yanan ateşin etrafında bir süre daha sloganlarımızı haykırmaya devam ettik. Ardından da eylemimizi başarıyla sonlandırarak dağıldık.

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!
KÜRT HALKI DEVİRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!
Sarıgazi'den Bir Mücadele Birliği Okuru

TUZLA SAVAŞ ALANINA DÖNDÜ TUZLA'DA YIKIM SAVAŞLARI

Tuzla'da Mimar Sinan Mahallesi ve Şifa Mahallesi'ne 4 Eylül günü gelen yıkım ekipleri, Tuzla emekçi halkı tarafından barikatlar kurularak karşılanmıştı. Belediye yıkım ekiplerinin isteğiyle mahalleye gelen polis ise, gaz bombaları ve panzerlerle barikatlara ve mahalle halkına saldırmıştı. Sayıları 1.000'i aşan emekçi halkın direnişi, yıkımı o gün için engellemiştir.

12 Eylül sabahı, yıkım ekipleri bu defa hazırlıklı geldi. Polis, itfaiye ve ambulanslar eşliğinde gelen yıkım ekipleri, sabaha karşı 05.00'de Şifa Mahallesi'ne girdi. Mahalle halkını uykuda yakalayan yüzlerce polis, öncelikle Şifa Mahallesi'nden İçmeler'e kadar 2 kilometrelik yolu trafiğe kapatarak mahalle halkı ile dayanışmayı, iletişimi kesti.

Polisin gaz bombalı yıkım saldırısına barikatlar kurarak karşılık veren halk, 1 kişinin bu saldırıda öldüğü haberini alınca sokağa döküldü ve Şifa Mahallesi'ni savaş alanına çevirdi. İnşaatı süren TOKİ evlerini ateşe veren mahalleliye polis bu defa kurşunlarla karşılık verdi. TOKİ konutlarının önündeki kavşakta kurulan barikatta polisin attığı gaz bombasının kalbine isabet etmesiyle yaralanan Kerem Öztürk'ün durumu henüz netleşmedi.

8 evin yıkıldığı yıkım saldırısında, daha fazla evin yıkılmasını mahalle halkının mücadelesi önledi. 9 saat süren çar-

tışma sonucunda 6 kişi, polisin attığı gaz bombası ve kurşun ile yaralanarak Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Yaşanan çatışma sırasında bir itfaiye aracı yakıldı, TOKİ'nin malzeme deposu yakılırken, belediyeye ait olan bir bina halk tarafından tahrip edildi.

Polisin karakola geri çekilmesinin ardından çatışma sona erdi. 60'a yakın insanın gözaltına alındığı çatışmalarda, Mimar Sinan Mahallesi halkı, gözaltındakiler de serbest bırakılmadan evlerine dönmeyeceğini, eylemlerini sürdüreceğini söylüyor. Gözaltına alınanlardan 8 kişi ise, çıkarıldıkları mahkemeye tutuklanarak cezaevine gönderildiler.

Tekelci sermaye, evlerimizi başımıza yıkmakta kararlı. Ancak yapacağı hiçbir şey, hiç bir saldırı ömrünü uzatmaya yetmeyecek. Sermayenin iktidarını başına yıkacağız. □

TUZLA'DA MÜCADELE BİRLİĞİ MUHABİRİNE GÖZALTI

12 Eylül günü yıkım ekiplerinin Şifa mahallesine girmesiyle başlayan çatışmalarda 60'ı geçkin gözaltı olurken 6 kişi de polisin attığı gazbombası ve sıkılan mermilerle yaralandı. Yıkım yerinde olan Mücadele Birliği Dergisi muhabiri de 12 Eylül de saat 17:00 civarında çekim yaptığı sırada gözaltına

alındı. "Fotoğraf çektiği" gerekçesiyle gözaltına alınan muhabirimizin makinesindeki tüm fotoğraflar ve cep telefonundaki kişisel telefon numaraları silinirken, fotoğraf makinesi ve özel eşyalarına el konulmak istendi.

Kendisine hiçbir suçlama yöneltmeden gözaltına alınan muhabirimiz, mahalle içerisindeki karakolda gözaltında tutulurken, akşam saatlerinde gelen avukatların çabası sonucu saat 21:00 civarlarında serbest bırakıldı. □

“MÜCADELE DAHA FAZLA MÜCADELE EDECEĞİZ”

12 Eylül'de Şifa Mahallesi'nde sabah saatlerinde başlayan yıkımların ilk gününden beri, Mücadele Birliği Dergisi olarak evleri yıkılan insanların yanındaydık. İlk gün gözaltına alınan mahalleliyle birlikte orada haber için bulunan dergimizin muhabiri de gözaltına alınmıştı. Ardından 13 Eylül'de tekrar mahalleli ile birlikteydik. Tüm günümüzü onlarla birlikte geçirdik. İlk olarak öğle saatlerinde, halen yaralıların bulunduğu Kartal Devlet Hastanesi'ne gittik. Yaralanan arkadaşlar yoğun bakımda olduğundan dolayı onları göremesek de, yakınlarıyla dayanışma içinde bulduk sohbet ettik. Öğleden sonra bağımsız milletvekilleri Ufuk Uras ve Sabahat Tuncel geldiler. Yaralıları ziyaret ederek, durumları hakkında bilgi aldılar. Ardından 24 saati geçmesine rağmen serbest bırakılmayanlar için Tuzla İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne giden milletvekilleri, burada da gözaltında olan arkadaşlar hakkında bilgi edindiler. Daha sonra Şifa Mahallesi'ne gelindi. Ve burada da mahallede gezilerek evleri yıkılan ve yıkılma tehdidi altında olan halkın sorunlarını dinlediler ve kısa bir basın açıklamasından sonra bölgeden ayrıldılar. Biz de orada evi yıkılan ve yıkılacak olan mahalleliyle sohbet ettik. Şimdi okurlarımızla ilk olarak evi yıkılan Bilal Arıkan ve daha sonra evi yıkılma tehdidi altında olan mahalleliyle yaptığımız kısa röportajı paylaşıyoruz:

Y.E. Mücadele Birliği: Bize öncelikle kendinizi tanıtabilir misiniz?

Bilal Arıkan: Bilal Arıkan. Bu yıkılan inşaatın sahibiyiz.

Y.E. Mücadele Birliği: Burası nasıl yıkıldı, nasıl oldu, ekipler ne zaman girdi ondan bahsedebilir misiniz?

Bilal Arıkan: Ekipler sabah saat beş buçukta filan girdi. Biz o sırada zaten akşamdan haberimiz vardı, duyuyorduk geleceklerini. Geldik zaten her tarafı kapladılar, bizi sokmadılar. Hatta bizi aldılar içeri attılar. Sabah saat 6'da attılar gece saat 9'da bıraktılar bizi. Bizim binamızı geldiler, yıktılar darmadağın ettiler gittiler. Biz burayı yaparken göz yumdular, kendileri gözleriyle gördüler hatta bize kolay gelsin bile dediler burada. Bunu diyen belediyenin ekipleri. Başkan buradan geçti seçim sonu, bizim burada %52 oy çıkmıştır, o yüzden başkan buradan el salladı dedi ki, “Şifa Mahallesi, Mimarsinan Mahallesi, teşekkür ederim, kolay gelsin, hayırlı işler” diyerek buradan anons ederek gitmiştir.

Y.E. Mücadele Birliği: Siz bu yıkılan inşaatı yaparken değil mi?

Bilal Arıkan: Tabii ki. Biz inşaatı yaparken buradan geçtikler, kolay gelsin dediler. Bu bu şekilde şimdi ondan sonra tuttu oy işi bitti, onun işi bitti bizim de işimizi bitirdi; işte bizi de buraya gömdü. Şimdi de millete erzak dağıtıyor. O erzağı kendi yesin biz erzak filan istemiyoruz, biz hakkımızı istiyoruz, alımızın terini geri istiyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Yani ikiyüzlülükle önce evlerinizi yıkıp sonra sizlere erzak dağıtıyorlar!

Bilal Arıkan: Evet şu anda mahallemize erzak dağıtıyorlar. Evvelki gün gördüm yine belediyenin orda, yine getirdiler erzak dağıtıyorlar bizim alımızın terini yediler, bizi yok ettiler, gömdüler şimdi ağzımıza meme veriyorlar. Olay budur.

Y.E. Mücadele Birliği: Şimdilik toplam kaç ev yıkıldı?

Bilal Arıkan: 7 kişinin evi yıkıldı. Şu anda zaten Tuzla'nın içinde Aydınlık, Konaçlık, Mimarsinan, Şifa'da 2000'in üzerinde inşaat var. Biz sadece göz önündeyiz, sırf yine çıkar için bizim burayı yıktı. Ama biz bunun peşini bırakmayacağız. Eğer sıkıyorsa hepsini yıksın. Biz görüntü olarak burayı yıktı. Seçimden sonra millet durmadı diye

seçimden önce buradaydı zaten. Kendisi resmen burada gezdi, ekibi gezdi hepsi buradaydı, tek tek gezdiler. Ondan sonra işi bitti baktı durduramıyor, bu işi böyle yaptı. 7 kişi kurban seçti, bunun bir tanesi de benim. Bundan sonra böyle kalacak işte. Zaten burası imarsızdır, herkes imarsız yapı yapıyor.

Y.E. Mücadele Birliği: Şimdi sizinle birlikte 7 ailenin evi yıkıldı. Daha yıkılacak olanlar var. Bu insanlara evlerini yıkılmasın diye söyleyeceğiniz bir şey var mı?

Bilal Arıkan: Mücadele. Daha fazla mücadele edeceğiz, direniş göstereceğiz. Gidip olmazsa belediyeyi istifaya davet edeceğiz. Daha olmazsa da Ankara'ya çıkacağız yani başka çaremiz yok. Yine benim binam yıkıldı diye ben geri çekilmeyeceğim. O adamlarla, yıkım esnasında bana yardıma koşanlarla, yıkıma engel olmaya çalışanlarla yine beraber olacağım, yine onlarla beraber olacağım. Beni yine içeri atsınlar, öldürsünler zaten beni öldürmüşler yani. Beni bundan sonra içeri atsa ne olur atmasa ne olur. Ben yine o adamların yanındayım, yine direnişi yapacam. Mücadelemize devam. Ama acil bu belediyenin ve AKP'nin gitmesi gerekiyor buradan.

Evi yıkılan Bilal Arıkan'ın ardından 32 yıldır bu mahallede oturan Kemal Toprak söz alıyor;

“Seçime 7 gün kala meclis üyesi Şahin Demircan'la, Aslan Bakkal'ın orda Mehmet Demirci geldi iki tane de meclis üyesi yanında, el salladı, 'kolay gelsin' dedi; 'hayırlı olsun Bilal abi evleriniz' dedi. Orada camı açtı bize 'merhaba' dedi. Aslan Bakkal, Şifa'nın merkezindedir; ben somut konuşuyorum, 'Başkan' dedim 'vatandaşa bu zulüm devam eder mi yoksa...', 'yok' dedi, 'vatandaşı mağduriyetten çıkacaklar'. Bu insanlar kimi borç etti kimi harç etti. Şimdi bu yalanlarla dolanlarla, bu insanların başına vurarak, iki kilo makarnayla insanlar Tuzla'da tehdit edildi. 'Oy vermesiniz yeşil kartlarınızı iptal ederiz' denilerek, oy vermeyenlerin yeşil kartıyla, sağlığıyla oynandı. Evleri yıkıldı; bakın bu insanlar yetim kaldı. Bütün bunların sorumlusu AKP'dir. Bunlar AKP'nin uzantısıdır; bunlar bu Türkiye'yi bozacak bunlar, Türkiye'nin insanı bunlar ama samimi insanlar değiller. Bu adam 30 senedir çalışıyor, bir bina yapmış, burada 40 senedir belki yememiş, içmemiş boğazından sıkışmış, şu anda bu adamların hayatlarını yıktı. Bunlar Türkiye'yi yönetemezler; bunların tek suçlusu bunlardır. Arkadaşıma da geçmiş olsun diyorum. Ben şahsen bu konuda mağdur olana destek vermeye hazırım.”

Kemal Toprak'ın ardından yeni evli olan ve evi yıkılan Ömer Deniz ile sohbetimizi devam ettirdik. Onun da bizlerle paylaşmak istediği çok şeyler vardı, biz de bu sefer sözü ona verdik;

“Merhaba adım Ömer Deniz. Burada 1.000 inşaat olana kadar kimse yoktu. Ama 1.000 inşaat olduktan sonra gelip, geçekodu olarak göstererek, örtbas ederek buraları yıktılar. Şu anda düşünabiliyor musunuz? Biz 20 milyar kredi çektik, ben dört beş aylık yeni evliyim. Karımın altın ve bileziklerini bozdurdum burayı yaptırabilmek için. Maksadım burayı yaparak, kredimi ödemektir. Şimdi krediden gelen borca ben ne diyeceğim, 'al bu taşı toprağı topla' mı diyeceğim. 'Al 20 milyar buradan al' diyebilecek miyim. Yarın ben ne yapacağım. Bu zamana kadar kimse yoktu. Ha şöyle yapılabilirdi. Biz bu belediyeyi seçtik. Belediye gelince, dedik bizim buralara herhalde dedik kolaylık sağlayacak. Biz buraları gerçekten çok zor kazandık. Buralardan ta tersanelere yürüyerek ben çok gittim. Ama öyle ama böyle ben bir şekilde yani burayı kazandım. Dışimden turnağımдан arttırdım yani. Emeğimin hakkı bu muydu benim.”

Yıkılan 7 evin ardından şu an yıkımlar karşılaşılan direniş nedeniyle durduruldu. Ama mahalleli her an tetikte bekliyor. Çünkü yıkım ekiplerinin tekrar geleceklerini biliyorlar. Bizler de tekrar Mücadele Birliği olarak yıkımlara karşı mahallelinin yanında olacağımızı ve her ne koşulda olursa olsun dayanışmamızı sürdüreceğimizi belirtiyoruz. □

ÇÖKÜŞ VE DEVİRİM

Dünyanın belli başlı borsaları son bir hafta içerisinde büyük kayıplar yaşadı, trilyonlarca dolarlık servet buharlaştı; faizler bir anda yükseldi, dövizlerin bir aşağı bir yukarı hareketinden herkesin başı döndü. Dünyanın finans-oligarşisi, son beş yılın tatlı kârlarını yaratan o sebilin artık kurumaya başladığını, “likidite bolluğu”nun sonuna geldiğini gümbür gümbür bir korkuyla atan yürekle, ilan etmek zorunda kalıyor.

Bütün bunlar, borsada hissesi, bankada dövizi, cebinde kredi kartı olmayan emekçiye ne kadar ilgilendirir ve biz, dönüp dolaşıp yine aynı konu üzerinde neden ısrarla duruyoruz? Bunun cevabı biliniyor. Ekonomik bunalımlarla devrimlerin yakın ilişkisini, Marx ve Engels, yaklaşık 150 yıl önce açığa çıkartmışlardı. O kadar uzağa gitmeye gerek yok. Öncesi bir yana, son on yılın olayları bile bu yakın ilişkiyi kanıtlamaya yeter.

On yıl önce Güney Asya krizi patlak vermişti ve o güne kadar “yükselen kaplanlar” olarak alkışlanan, ekonomik performansları IMF-DB tarafından göklere çıkartılıp örnek gösterilen bir dizi Asya ülkesi, bir anda ekonomik alt-üst oluş ve toplumsal devrimin eşliğine gelmişti. Çünkü, bu büyük ekonomik çöküş, diğer ülkeler bir yana sadece Endonezya’dan bir anda 100 milyon insanı korkunç bir sefaletin, yoksullaşmanın, işsizliğin ve açlığın pençesine itmişti. Tek bir ekonomik çöküş darbesinde 100 milyon emekçi, endişenin, belirsizliğin ve yoksunluğun doğurduğu öfke fırtınası içine daldılar. Bu kadar kısa bir süre içinde hiç bir devrimci ajitasyonun ortaya çıkaramayacağı kadar yoğun ve yaygın bir devrimci enerji, ekonomik çöküşün tozu dumani arasında ayağa kalktı. Ve Endonezya, ortaya çıkan bu muazzam devrimci enerjinin itilimi ile, 30 yıldır ülkenin başına musallat olan Suharto’nun faşist diktatörlüğünü, sadece bir kaç hafta içinde devirmişti. Kriz öncesinde pek az görülen, çoğunlukla yeraltına itilmiş olan ve geniş kesimler üzerinde harekete geçirici belirgin hiç bir etkisi bulunmayan emek örgütleri, bir anda su yüzüne çıkmış ve milyonları arkasına takmıştı. Gerçekten de, Endonezya, büyük bir halk devriminin eşliğine öylesine hızla ulaşmıştı ki, harekete geçenler ve onlara öncülük edenler, kendi politik hedeflerini netleştirip bunları milyonlar arasında propagandayla yaygınlaştıracak zamanı bulamadılar. Hemen hemen aynı süreç, aynı ani ekonomik çöküş, aynı kitlesel başkaldırı ve öncüllerin aynı şaşkınlığı, Meksika’da, Arjantin’de yaşandı.

Devrimci proletarya, milyonları saran endişe ve öfkenin yarattığı devrimci enerjisi, açık ve somut devrimci hedeflere yönelmek için, işte böylesi ekonomik yıkımların ortaya çıkışına önceden hazır olmalıdır. Endonezya örneğinde de açıkça görüldüğü üzere, emekçilerin avuçları içinde tuttıkları devrimin ellerinden kayıp gitmesini, öncesinde bir hazırlığın yapılmamış olmasına bağlamak, herhalde yanlış olmaz. Yazının en başından aktardığımız son haftaların ekonomik hareketliliğine dair rakamlar, on yıl öncesinin Güney Asya krizinden çok daha derin ve çok daha yaygın bir

çöküşü bize haber verdiği için, devrimci proletarya açısından önemlidir.

Aç Sınıfın Laneti

Kapitalist dünya ekonomisinde alarm zillerini çaldiran sarsıntının temellerine ve bu sarsıntıdan nasıl bir devrimci enerji açığa çıkacağına dair bahse geçmeden önce, Dünya Çalışma Örgütü (ILO)’nün açıkladığı rapora bakmakta fayda var. 2006 Küresel İstihdam Raporu’nda şu tespitlere yer veriliyor:

“2006’da, 195.2 milyona ulaşan işsiz sayısı, tarihin en yüksek düzeyine ulaştı (...) günlük 2 dolara çalışanların sayısı büyümeye devam ederek 2006’da 1.37 milyar buldu (...) son on yılda ekonomik büyüme istihdamdaki artıştan ziyade verimlilikteki artış ile ilgilidir.”

Son yıllarda kapitalist dünya ekonomisi, çoğu kişiye inanılmaz gelen büyüme rakamlarına ulaştı. Aslında bu, torbadan dökülen buğdayı sürekli iki taş arasında öğüten ve sonra elekten geçiren o bildik kapitalist mülksüzleşme süreci oldu. Herkes kalburun üstünde kalanlara bakarak yorumda bulundu ve kapitalist dünyada işlerin iyi gittiği söylendi.

Ama kalburun altında kalanlar giderek çoğaldı. Onları bu süreçte kimse görmedi; onlar kendilerini gösterebilirler bile, söz konusu edilmediler. Onlar, 200 milyonu bulan işsizler ordusuydu, çalışabildikleri halde günde sadece 2 dolar (2.6 YTL)’dan fazla kazanamayan 1.5 milyarlık yoksul proleter kitleydi. Burjuvaları sevince boğan büyüme rakamlarını yaratan onlardı; daha uzun saatler çalışarak, daha hızlı akan bantlarda beli kopana dek eğilip bükülerek... Kalburun üstündeki neşe ve kahkahalar yavaş yavaş söntüyor, sefaletin dış gıcırtilarını boğan tantana sona eriyor. Yakında sadece, o tehditkar dış gıcırtilardan, öfkenin kabarttığı solukların ateşinden başka bir şey duyulmayacak, görülmeyecek. Kalburun aşağısında kalanların sadece kendi öfke dolu seslerini duyup özgüvenle öne atılacakları güne, merhaba demeye hazırlanın.

Sefalet Duvarına Çarpan Servet

Ağustos başında belirginleşen ve borsaların değer kaybıyla güçlü işaretler veren ekonomik çöküşün ilk dalgaları, ABD’nin değeri 10 trilyon doları bulan mortgage tipi konut kredilerinin ardına batışıyla yola çıktı. Günümüz “piyasaları” üzerinde önemli çalışmaları bulunan Koray Çalışkan, Birgün Gazetesinde bu durumu “finansal hissiyatın kayışı” ile açıkladı. Burjuva dünyadan çıkan sesler ve açıklama çabaları ise öylesine karmaşıktı ki, gerçeği saklama çabasıyla gerçeğin gücü arasındaki baskının yarattığı sıkıntı adeta sırtıyordu. Örneğin Sermaye Piyasası Kurulu Başkanı Turan Erol, ABD’deki konut kredisi çöküşünü şöyle açıklamayı uygun görmüş.

“Yatırım bankaları riskli kredilerin ve aracılık yaptıkları şirket satın almalarına finansman sağlayacak borçlanmaların teminat olduğu menkul kıymetlere yatırım yapan yatırımcıların risk iştahının azalması sebebiyle bu tür kredileri menkul kıymetleştirememiş ve bilançolarında tutmak zorunda kalmışlardır. Bu sebeple, kredi ve borçların geri ödenmesinde yaşanan problemler dünya sermaye piyasalarının lokomotifleri olan yatırım bankalarını direkt etkiler hale gelmiştir.” Herhalde kimse anlamasın ya da okurken başına ağırları sapsın diye yazılan bu satırların hemen arkasına SPK başkanı; önce düşük profilli mortgage kredilerinin, sonra güvenli olanların, daha sonra tüm bireysel kredilerin ve giderek ticari kredilerin bu dalgalanmadan etkileneceğini, kredi darlığına neden olacağını ve ABD ekonomisinde sert bir düşüşün yaşanacağını “finansal piyasalarda ciddi kabul görmeye” başladığını ifade ediyor. Aslında, karmakarışık lafların ardında, kapitalizm için bir

cehennemi tarif ediyor: Kredi sisteminin topyekün çöküşünü.

Kredi sistemi üzerinden servet biriktirmek biçiminde özetleyebileceğimiz son dönemin kapitalist işleyişi, sadece yaygınlaşarak, daha önce el atmadığı alanlara doğru kayarak, kendi temellerini koruyabilir. Başlangıçta kredi sistemi, ticari krediler olarak, yani üretilmiş bulunan metanın alım satımına kolalık getiren bir araç olarak yola koyuldu. Sonra, henüz varolmayan ama gelecekte üretilecek metalar için, yatırım kredileri biçimine büründü. Ama kredinin yayılması burada durmadı. Tüketicilerin ceplerine uzandı. Bu sayede, sanayi kapitalisti ve ticaret erbabı yanında, ücretli kesimlerde kredi dolambacına çekilmiş oldu. Bütün bu süreçte biriken hayali sermaye, yine ancak daha büyük hayali değerler yaratarak kendi varlığını sürdürebilirdi. Oysa, kredi sisteminin kendisini genişleteceği alan kalmamıştı. Daha düşük gelirli emekçilere, onların en büyük ihtiyacı olan konut için krediler açmak, bu nedenle bir zorunluluktur.

Kredi sistemi içinde doğan hayali sermaye, borç zincirini her seferinde daha da uzatarak, kendi değerini koruma mekanizmalarını işletebilir. Bu mekanizmaların nasıl işlediğine, konut kredisi özelinde bakalım.

Mortgage işini yapan bir yatırım bankası, konut ihtiyacı olan aileye, salt bir banka hesap biriminden oluşan 100 YTL'lik kredi açar. Gerçekte bu para aileye hiç verilmemiştir ve bankalar genelde büyük inşaat şirketlerinin de finansörü olduğundan, o para kasadan hiç çıkmamıştır. Buna rağmen hayali bir varlığa sahip 100 bin YTL kredinin karşılığında, ailenin "kira öder gibi" taksit sahibi olduğu konutu ipotek ettirir. Bankalar bir yandan, salt bir kredi hesap numarasından ibaret hayali paranın faizini aileden "kira" biçiminde çıkarırken, öte yandan da, ipotekli evin borç sözleşmesini borsalarda satışa çıkarır. Bankaların bu ikinci alışverişten kârlı çıkmalarının koşulu, ev fiyatlarını sürekli yükselten bir mekanizmanın izlemesidir ve banka bu koşulu bizzat kendisi yaratır. Giderek daha geniş kesimlere, daha kolay ve daha ucuz ev kredileri dağıtır. Böylece konut sektöründe bir talep fazlası yaratılır ve ev fiyatları bu sayede sürekli yükselir.

Bu mekanizmayı, sabit bir kazığa bağlı bir zincirin sürekli o kazığın çevresinde dönmesi olarak ifade edebiliriz. Zincir döndükçe, sabit kazığa dolanacaktır. Ve bu hareket, sonuna doğru yaklaştıkça hızlanacak ve bütün zincirin kazığa dolanmasıyla son bulacaktır. Bu durumda, dönüşün, hareketin devamı, her seferinde zincire yeni halkalar ekleyip onu uzatmaktan geçer. Konut piyasasının yükselen fiyatlarını canlı tutabilmek için, giderek daha geniş emekçi kesimlere krediler açmak zorunluydu. Ek talep, konut fiyatlarını yükseltecekti. Ve bu sayede bankalar, ipotek sözleşmelerinin hayali paralarını, gerçek kârlara dönüştürebilecekti. Hayali sermaye birikimi bu şekilde arttıkça, daha geniş kesimlere kredi açılabilirdi. Ve bu kısır döngü, kazığın çevresinde dönüp duran zincir, aşılamayacak bir engele çarptı. Dönüşün devamı için gerekli olan yeni zincir halkaları bulunamadı. Toplumun sefaleti, artık daha fazla hayali sermaye gelişimine izin vermiyordu. Gelip çarptıkları duvar, ne SPK başkanının sözünü ettiği "yatırımcıların risk iştahının azalması"ydı, ne de Koray Çalışkan'ın ifade ettiği "finansal hissiyatın kayışı..." Marx'ın önemle altını çizdiği üzere, bütün bunalımların son nedeni toplumun üretici kesimlerinin emekçilerinin yaşadığı sefalettir. Bu, kalbur altında kalanların lanetidir.

Kredi sisteminde çöküş sinyalleri ortaya çıkınca, dünya finans oligarşisi şimdilik yaraya geçici bir pansuman yaptı. Merkez Bankası, kasalarında bulunan rezerv paraları serbest bıraktı. Yani, uzaması duran, hatta kısalmaya başlayan zincire yeni halkalar eklediler. Ama bu, hayali değeri 500 trilyon dolara dayanmış bir birikim

için, devde kulak kalan bir katkıdır. Belki en çok bir kaç ay daha kazanmış olacaklar. Sonrası tufan, gerçek bir tufan.

AKP'yi Yükselten Dalga Onu Bitirecek

Günümüz kapitalist üretiminin işleyişinde, hem üretim hem de dolaşım, kredi sisteminin hareketine bağımlı hale gelmiştir. Eğer kredi bolsa, üretim devam eder, ama kredi biraz daralsa, ekonomide tsunami etkisi yaratır. Depremin merkezinde oluşan küçük dalga, engin denizde yol aldıkça hızlanır, hızlandıkça büyür ve uzak bir sahile, tsunaminin korkunç yıkıcı etkisiyle vurur. Şimdilik deprem, ABD'deki konut kredilerinin çöküşü oldu. Kendini, sürekli yükselen tempoda büyütmedikçe varolan değerini de koruyamayan sermaye, spekülasyonla ve hayali değerlerle yüklü kamburunun altında eziliyor. Her sermaye grubunun bir değerine, oldukça karmaşık bir alacak-borç ilişkisiyle bağlı olduğu sistemde, toplumun sefaletine çarpan borç-kredi zincirini daha fazla döndürebilmenin imkanı kalmadı. Peki ya, o tufan nasıl kopacak? Cevabımız Türkiye'den olsun.

AKP hükümeti, kredinin neredeyse sular-seller gibi fişkırdığı bir dünyaya doğuvermişti. Dışarıdan ülkeye akan muazzam miktarlarda borç para, bir yandan enflasyonun düşmesine neden olmuş, diğer yandan şirketlerin borç parayla yeni yatırımlar yapmalarına, bol bol şirket satın almalarına vesile olmuştu. Kredi bollaşıkça, tüketici kredileri biçiminde, toplumun iyi maaş alan ve henüz yoksullaşmamış kesimlerine ulaştıkça, ticari canlanmada ortaya çıkmıştı. Şimdi, oyunun sonuna gelmiş bulunuyoruz. Aylarca önce, dünya finans devleri, Türkiye'nin riskli durumuna işaret etmeye başlamışlardı. Yani dünyada baş gösterecek bir kredi daralmasında, farelerin ilk terkedeceği geminin üzerinde Türkiye yazaçağı belliydi.

Herkesin kabul ettiği gibi, Türkiye'de ekonomi sürekli yeni borçlar bulunabilmesine bağlıdır. Üretim çarklarını döndüren kredi akışı durduğunda, neler yaşanacağını tahmin etmek hiç de zor değildir. Sadece KOBİ adı verilen küçük işletmeleri değil, ama bu borç para akışından en gözü dönmüşçesine yararlanan en büyük holdinglerde, şimdi boyunları satır kütüğünde uzanmış bekliyorlar. Bu denli büyük bir yıkımın, milyonlarca insanı sokaklara dökceğini söylemek için geçmişte yaşananlara bakmak yeterli.

Son seçimlerde, diğer etkenler bir yana, AKP'ye giden oyların önemli bir kısmı, 2001 yılından bu yana bu ekonomik çöküşün yaşanmamış oluşuna oy verenlerden geldi. Bir anlamda bu geniş güruhu, bir ekonomik çöküş korkusu yönlendirdi. İşte bu zavallı umut, endişe ve gerginliğin yanına çok güçlü bir duyguyu, hayal kırıklığını ekleyecektir, buna kuşku yok.

Proletarya, böylesi kriz anlarında sokakları dolduracak olan milyonları kapsayacak denli esnek, onların şiddet dolu duygularına yön verecek denli kararlı ve keskin, bir anda yoğunlaşan devrimci enerjiyi devrimci iktidarın fethini rayına oturtacak denli net şiarların sahibi olmalıdır. Proletaryanın devrimci sınıf partisinde sayılan nitelikler var. Ve ancak bu niteliklere sahip bir öncü ve sınıf, çığ gibi büyüyerek yaklaşan ekonomik yıkımın ortaya çıkaracağı devrimci enerjiyi devrimci hedeflere yöneltebilir. Ancak, yine de, bu niteliklere sahip olmak başarının ancak yarısını garanti edebilir. Diğer yarısı, en az bu politik esneklik, netlik ve kararlılık kadar önemlidir. O da, canlı kitle ilişkileridir. Ve şimdi, bu güne kadar görülmemiş yoğunlukta bir devrimci enerjiyi açığa çıkaracak ekonomik yıkıma karşı, hazırlıklarımızı tamamlamak gerektiğini söylediğimizde, aslında sözünü ettiğimiz şey, en başta, bugünün canlı ilişkilerini on kat daha yoğun çabayla arttırmaktır. □

ER” DEĞİL DEVRİM

ğu'daki stratejik ortaklardan” birisidir. Üçüncüsü, Kürdistan'da ulusal harekete karşı AKP'nin “yükselişi”, devleti ziyadesiyle mutlu etmiştir. Yani AKP, rejimi tehdit eden değil ama tam tersine rejimi kurtaran bir parti durumundadır. Tekelci sermayenin en yetkili ağızlarından yapılan destek açıklamaları, bunun en açık göstergesidir.

Cumhurbaşkanı seçilen Abdullah Gül, “Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri”nde tedrisatını tamamlamış, bütün ömrü boyunca anti-komünist olmuş bir şahsiyettir. Bu yönüyle, tekelci sermaye sınıfının döneme ilişkin ihtiyaçlarını karşılayacak niteliklere sahiptir. Yani, devrime, komünizme ve emekçi halklara karşı savaşın sembolik bir figürü olmaktan çok, aktif bir unsuru olacaktır. Cumhurbaşkanı seçilmesinin üzerinden günler geçmeden, ayağının tozuyla “başkomutan” sıfatıyla Kürdistan'a gitmesi, siperdeki askerleri denetlemesi vb vb, tekelci sermaye sınıfının gelecekteki politikasının ne olacağını gösterdiği gibi, A.Gül'ün bu süreçte oynayacağı rolü de tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. O, idam mangasının komutanı olmakla kalmayacak, fakat aynı zamanda, idam edilmesi düşünülenin imamı da olmaya aday. Bir yandan “cephe”yi teftiş etmesi, diğer yandan Kürt halkına “gökyüzünde sizi güzel şeyler bekliyor” dercesine sabır dilemesi başka nasıl yorumlanır?

Anayasa tartışmalarına hızla kendisini kaptıran DTP Kürt halkında bu beklentilerin oluşmasında önemli bir rol oynuyor. DTP, hazırladığı anayasa taslağı ile “sistem içi” görüşlerini sistemleştiriyor. AKP hükümetinin hazırladığı anayasa taslağı için “bu haliyle reddederiz” diyen DTP'nin temel itirazı Kürt gerçekliğinin hazırlanan yeni anayasada da kabul edilmemesidir. Burjuva egemenliği koşullarında ne kadar ilerici bir anayasa hazırlanırsa hazırlansın özgür

ve demokratik bir ortam olmadığı sürece halk kitlelerinin kendi özgür iradelerini ortaya koymaları mümkün değildir. Haliyle yeni bir anayasanın oluşturulması, demokratikleşme anlamına gelmeyeceği gibi, başta ulusal sorun olmak üzere hiç bir esas konuda bir değişiklik anlamına da gelmeyecektir. Bu nedenle insanlarda sanki öze değin bir değişiklik olacakmış izlenimi uyandırmak ve bunu “demokratik anayasa” taslağı vb. hazırlayarak somutlamak olsa olsa sermayenin kendi egemenliğini güvence altına alacak olan kendi anayasal düzenlemelerine destek vermek anlamına gelecektir. Bugün şunun çok açıklıkla görülmesi gerekiyor: Her türlü anayasa değişikliği tartışmalarının amacı halk yığınlarının devrim mücadelesinin önünü kesmek, yönünü saptırmaktır. Aynı durum geçen yüzyılda Rusya'da ortaya çıkmış, Lenin devrimin “anayasal hayallere” feda edilmesine şiddetle karşı çıkmış ve buna karşı sert bir mücadele vermiştir.

Bugün her ne gerekçeyle olursa olsun, bir “demokratik anayasa” ya da “halk anayasası” tartışması yürütmek, dikkatleri devrimden uzaklaştırmak, her an bir ayaklanmaya yönelmeye hazır olan kitleleri, “acaba bu değişiklikler gerçekleşebilir mi?” sorusuyla oyalamak anlamına gelecektir. Bugün hazırlanan her taslak bir “öneri” olarak anlaşılmalıdır. Burjuvazinin bu önerileri ne kadar dikkate aldığı ya da alacağı tartışılır ama her öneri bir cevabı bekler ve her cevap, verilmek için bir zamana ihtiyaç duyar. İşte oyalama denilen şey, tam da budur.

Gül'ün bulunduğu yerde ne kadar rakedeceğini ya da raksettirileceğini bilmiyoruz. Anayasa tartışmalarının daha ne kadar süreceğini de; ama başta Kürt halkı olmak üzere emekçi halkların bu oyuna gelmemesi, bugünden tavır alması ve özgürlük mücadelesi doğ-

rultusunda devrimci mücadeleyi sürdürmesi gerekir. Seçimler sonrası DTP, etrafında gittikçe daralan kuşatmaya karşılık gerekirse parlamentodan çekilebileceklerini söyledi. Bu, seçimlerde boykot politikası izleyen Leninistlerin ne kadar haklı olduklarını bir kez daha gösterdi. Boykot politikası izlemeyip, parlamentoya girmeyi savunanların bugün “çekilme” tehdidinde bulunması, yürünmüş yolları yeniden yürümenin manasızlığını kanıtıyor.

Dün seçimlerin gündeme getirilmesiyle oynanan oyun, bugün “anayasa değişikliği tartışmaları”yla sürdürülüyor. Onun için, biz Leninistler olarak, devrim mücadelesinin “anayasal değişiklik” vb. oyalamalarıyla hedefinden saptırılmasına karşı şiddetle mücadele edeceğiz. Devrimci mücadelenin kararlı bir şekilde sonuna kadar götürülmesi için elimizden gelen tüm çabayı göstereceğiz. Gerçekte, proletarya bugün, “anayasal hayaller”le uğraşmak, zaman öldürmek yerine devrim yoluyla burjuva egemenliği devirmek ve geçici devrim hükümetini kurmayı hedeflemek göreviyle karşı karşıyadır. Biliyoruz ki proletarya ancak kendi zaferini sağlayıp güvence altına aldıktan sonra devrimin kazanımlarını koruyacak bir anayasa hazırlayıp halka sunabilecektir.

Bugün açık ki, yönlendirme ve yönetme hala burjuvazinin elinde. Bu durumda yapılacak anayasa tartışmaları ancak onların anayasalarını, onaylamaya hizmet edecektir. Orta yerde devrim dururken, devrimin daha hızlı gelişimi için sınıflar mücadelesini yükseltmek dururken “anayasal hayaller”le uğraşmak devrime yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bugün “nasıl bir anayasa istiyoruz” diye sormak burjuvazinin gündemine teslim olmak demektir.

Oysa şimdi, köpüklerin altından gürül gürül akan suya bakma zamanıdır. Devrimin diyalektiği orada gizlidir. □

“ANAYASAL HAYALLER”

S seçimlerin arkasından sütlüman bir ortam bekleyenler, yine hayal kırıklıklarıyla başbaşa kaldılar. Türkiye ve K. Kürdistan’da yaşanan gelişmeleri devrimci durum ve iç savaş gerçekliğini kabullenmeden açıklamaya çalışmak, “çürük yumurtadan çürük” politikaların savunuculuğuna soyunmak kadar, hayal kırıklıklarıyla dolu bir yolu tekrar tekrar yürümek anlamına gelecektir.

Seçimlerden sonra “ben buradayım, bir yere gitmedim” diyen Cumhurbaşkanlığı krizi ile onu takip eden “Anayasa Krizi” dahi devletin tepesindeki çatlağı görmek için yeterli. Şimdi devletin tepesindeki herkes diken üzerinde oturuyor ve devletin tepesindeki “zoraki nikah”ın ne zaman bozulacağını merak ediyor. Çünkü onları bu “zoraki nikah” zorunlu kılan da, istim üzerinde tutan da devrimden başkası değil. Bugün ortaya çıkmış anayasayı değiştirme zorunluluğu, devrimin baskısından ileri geliyor. Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, burjuvazi politik yapıyı yeniden düzenleme zorunluluğuyla karşı karşıya bırakıyor. Devrimin gelişimi, burjuvaziyi ürkütüyor; kabından ne zaman taşacağı belli olmayan yığın hareketi, onun en büyük kabusudur. Tekelci sermaye ve onun devleti, devrim yoluyla gerçekleşecek köklü bir değişimin önünü yasal düzenlemelerle kesmeyi hedefliyor. “Yeni Anayasa”, bu çaba ve kaygıların meyvesidir.

Bunun yanı sıra, tekelci burjuvazi anayasa değişikliğine zorlayan, belirleyici olan nedenlerden birisi de, uluslararası sermayenin Türkiye’deki egemenliğinin artması, ekonomik ilhakin derinleşmesi ve işbirlikçi tekelci sermayenin içeride düne göre çok daha güçlü ekonomik bir konuma ulaşmasıdır. Doğal olarak, ekonomik gücü elinde bulunduranlar politik, askeri tüm güçleri de ellerinde bulunduracaklardır. Ama bu, otomatikman biri olunca diğeri de oluyor anla-

mına gelmez, gelmemelidir. Bütün bunların arasında boylu boyunca sınıflar mücadelesi uzanır. Ekonomik altyapının politik üstyapıyı belirlediği doğrudur, ancak bu son tahlilde böyledir ve “son tahlile” gelene kadar yaşanan süreçte sınıflar mücadelesi, var olan sınıflararası güç ve denge ilişkileri üzerinden devam eder.

Uluslararası sermayenin ekonomik ilhaki geliştirmesiyle birlikte, sermaye, emperyalist sermaye ve işbirlikçi tekelci sermaye elinde daha da merkezileşmiştir. Ve bu süreç hızlanarak ve derinleşerek devam ediyor. Şimdi değişime uğrayan alt yapıya, politik üst yapının da uyum sağlayabilmesi için, devlet yapısında değişime gidiliyor. Burada dikkat edilmesi gereken, devletin halk karşısındaki konumunun değil, egemen güçlerin kendi aralarındaki güç dengelerinin değişiminin sonucu olarak düzenlemeye gidildiğidir. Tekelci sermaye, toplumun egemen ve lider gücü olarak kendi dışında herhangi bir başka güç merkezi kabul edemez. Hatta orduyla ilişkisinde olduğu gibi, yan yana da olsa başka bir gücün varlığını kabul edemez. Tek güç sahibi olarak hareket etmek ister. Bugünkü anayasa değişikliği tamamen bu ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkıyor. Anayasa, yeniden sermayenin bugünkü güç durumuna, yönelimlerine ve ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenleniyor.

Yeni anayasanın, eski anayasadan, 12 Eylül Anayasası’ndan özsel olarak bir farkı olmayacaktır. Devletin temel niteliklerini korumaya devam edecektir. Faşist devlet yapısında herhangi bir değişiklik olmayacaktır. Ama bugün de görüldüğü gibi, sanki hazırlanan yeni anayasa, baskıcı duruma son veriyormuş, özgürlükleri genişletiyormuş aldatmasıyla servis edilecektir.

Bırakalım anayasanın kendisini, tartışmalar bile neyin nasıl olacağını göstermeye yeter. Sabih Kanadoğlu’nun tarihe geçip geçmeyeceği, geçecekse nasıl

geçeceği bilinmez ama, gelişmeler karşısında beyhude çabaların temsilcisi olarak hatırlanacağı kesin. Anayasayı ancak bir kurucu meclisin hazırlayabileceği şeklindeki görüşleri, tarihin karalama defteri arasında unutulup gideceğe benziyor. Kurucu meclisin olabilmesi için, bugünkü meclisin lağvedilmesi gerekiyor. Ve bunu bir devrim yapmayacaksa, ancak bir darbe yapabilir. Böyle ellerinde darbe sopasıyla ortalarda dolananlar, Cumhurbaşkanlığı seçimi sonucu karşı karşıya kaldıkları “kötü durum”un rövanşını alma gayreti içindeler; ama kapının arkasında bekleyen devrim nede niyledir ki, “korku dağları sarmış durumdadır”. Ve Marx’ın, yıkılmak üzere olan Roma için söylediği gibi, “*bir kaz sürüsünün bağırtılarının Capitol’ü kurtaracağı zamanların artık geçmiş olduğuna inanacaklardır.*”

Bu kez, “politika kürsüsünden gelen gök gürültüsü” de sistemi kurtaracak durumda değildir; çünkü, bugünkünden çok daha derin çatlakların izleri şimdiden görülüyor. Devrim karşısında yapılan bu “zoraki nikah”ın ne zaman biteceğini zaman gösterecektir; ama sınıflar mücadelesinin bu süreçte belirleyici olacağına kuşku yoktur.

Hic Rhodus Hic Salta (Gül Burada, Raksetmelisin)

Abdullah Gül’ün cumhurbaşkanı seçilmesiyle, anayasa tartışmalarının aynı döneme denk gelmesi, bazılarının kafasında “rejim tartışmaları”ni başlatmış olsa da, durumun hiç de böyle olmadığı, biraz derinlikli bakılırsa hemen görülecektir. Birincisi ve en önemlisi, AKP hükümeti, başta ABD olmak üzere, emperyalist sermayenin de desteğini alarak iktidara gelmiştir ve en temel özelliği, devrime karşı kurulmuş bir savaş hükümeti olmasıdır. İkincisi, AKP hükümeti, iç savaşı burjuvazi lehine sonuçlandırmak için kurulmuş olmasının yanı sıra, ABD’li yetkililerin deyimiyile, “Ortado-

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Kürt halkına karşı son dönemlerde daha da şiddetlenerek devam eden imha politikası, ve artan operasyonlara karşı her zaman Kürt halkının yanında olunacağı, özgürlük mücadelesinin destekleneceğini belirtmek amacıyla Gazi Mahallesi'nde 15 Eylül'de Mücadele Birliği Platformu tarafından meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi.

Akşam saat 20:30'da Gazi Dörtüol Durağı'nda toplandı ve üzerinde "Kürt Halkı Yalnız Değildir / Mücadele Birliği" yazılı pankart açılıp meşaleler yakıldıktan sonra Gazi Karakolu yönüne yürüyüşe başlandı. Yürüyüş sırasında sık sık "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek", "Dısa Dısa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Jibo Azadi Aştı Şer Şer Şer", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

Yol boyunca belirli aralıklarla ajitasyon konuşmaları da yapıldı. Yapılan ajitasyonlarda; son dönemlerde Kürt halkına yönelik imha ve operasyonların arttığı, Kürdistan'da köylerin, evlerin rastgele askerler tarafından tarandığı, tüm bunlar karşısında her zaman her koşulda Kürt halkının yanında yer alınacağı, Kürt halkı-

nın özgürlük mücadelesinin destekleneceği söylenerek Türk işçi ve emekçilerine Kürt halkını desteklemesi ve halkların mücadele birliğini örmesi yönünde çağrı yapıldı. Gazi Cemevi önüne gelindiğinde meşaleler yola bırakılarak tekrar ateşlendi ve eylem sloganlarla sona erdi. □

"KULÜBELERE BARIŞ SARAYLARA SAVAŞ"

Gazi'nin Yoksul Gecekondu Halkı,

22 Temmuz'da yapılan seçimler sonrasında ikinci kez iktidar olan AKP, 60. hükümeti kurdu.

Yeni hükümet, daha ilk anda, önceki hükümetler gibi işçi, emekçi, yoksul halka karşı bir savaş hükümeti olacağını ilan etti!

AKP hükümeti, Toplu Konut İdaresi Başkanlığı kurarak, yoksul gecekondu halkına karşı bir savaş başlatırken, öbür yandan, kendi vekilleri ve belediye başkanlarına Türkiye genelinde, en güzel yerlerde kaçak villalar yaptırıp, bu villaların arsalarını ise el çabukluğuyla onların şahsi malı haline getirdi.

Öte taraftan, İstanbul'un Küçükçekmece, İkitelli, Ayazma ve Bayramtepe gibi semtleri başta olmak üzere, gecekondu halkının, "sizleri kira öder gibi ev sahibi yapacağız" sözleriyle kandırıp gecekonducularını yıkmaya razı etti. İkitelli, Ayazma'da yaşayan gecekondu halkının aylık geliri, ortalama 400-500 ytl. Pe ki bu aile 500 ytl aylığıyla kira şeklinde ev taksiti ödeyince ne içecek, ne yiyecek, işine nasıl gidip gelecek? Taksitlerini ödeyemeyen halkın TOKİ daireleri, ipotekleştirildiğinden banka tarafından sonradan ellerinden alındı. Ve örneğin yoksul Ayazma halkı yıkılan gecekonducularına geri dönüp orada çadır-kent kurdular. Kandırılan yoksul halk, kışı çadırda geçirmeye hazırlanıyor. Geçtiğimiz kışı da çadırda geçirmişlerdi. O araziye bir tane tuğla dahi dikemiyorlar; çünkü hepsine "evimi belediyenin yıkmasına razıyım" şeklinde imzalatılmış kağıtlar devletin elinde.

Şimdi sıra Gazi, 8 Evler, Baraj Üstü'ne geldi. Gazi girişine temel atan TOKİ, muhtemelen bundan sonra size gelip "arsanızı şu fiyata alacağız, siz üstüne şu kadar daha koyup peşinat ödeyeceksiniz. Sonra şu kadar, şu kadar taksitle ev sahibi olacaksınız" diyerek size en uygun fiyatları göstererek sizi kandırmaya çalışacak. Sizleri sözleşmeye davet edip imzanızı, parmak izinizi alacak, sonra da anlaşlıkları bankalara yönlendirerek banka kredisi çektirecekler. Sonrası?

Banka, dairenizi ipotek altına alarak size krediyi sağlayacak; ödeyemediğiniz zaman daireniz polis ve jandarma yolu ile (zor yolu)elinizden alınacak. Siz de tıpkı Ayazmalılar gibi, çadır-kent kuracak, çadırlarda susuz, elektriksiz yaşayacak ve bir tuğla dahi öremeyeceksiniz.

Devrimci İşçi Komiteleri şimdiden size sesleniyor: Gün, emekle-sermaye arasında savaş günüdür! Gün, dişimizden, tırnağımızdan, boğazımızdan arttırdıklarımızla kurduğumuz evlerimize sahip çıkma günüdür. Gün, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örme günüdür. Gün, kapitalizme karşı kavga günüdür.

Gelin mahalle komitelerimizi kuralım. Gecekondu yıkımlarına karşı mücadelemizi yükseltelim. Unutmayalım ki, dün Pendik, Gülsuyu, Küçükçekmece, İkitelli, Tuzla'da gerçekleşen yıkımlardan sonra sıra Gazi'ye de gelecek. Mahallemize ve evlerimize sahip çıkalım. Evlerimizi yıktırmayalım. Evlerimizi yıkmak isteyen sermayenin iktidarını yıkalım. Devlet şu anda saraylara barış, gecekonduculara savaş yürütüyor. Bu savaşta kazanan biz olalım.

**Gazi Mahallesi
Devrimci İşçi Komiteleri**

GÜLSUYU'NDA FESTİVAL

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yoğun yaşadığı ve seneler itibari ile devrimci hareketin kendisine yer edindiği Gülsuyu'nda "yıkımlara ve yozlaşmaya karşı" şiarlı üç günü kapsayan devrimci çevreler ve kurumlar tarafından bir festival düzenlendi. İlk gün Gülsuyu Mahallesi Son Durak'tan başlayan açılış yürüyüşü ile başlayan festivalde Mücadele Birliği Platformu olarak bizler de standımızı açarak festival alanındaki yerimizi aldık.

Basın açıklaması ile sona eren yürüyüşün ardından sinevizyon gösterisi ve sanatçıların sahnede sırasıyla yer almasıyla festival programı başlamış oldu. Halkın katılımının festivalinin genelinde baktığımızda, beklenenden az ve zayıf olduğu görülmüştü. Katılımın beklenenden az olmasının nedenleri arasında, faşist devlet terörünün de etkisi var elbette. Bölge halkının üzerinde yaratılmak istenen korku, sindirme politikası ve keyfi tacizler türünden uygulamalar, katılımın düşük olmasında bir faktör olabilir. Ama bu saydığımız etkenlerin, diğer yoksul emekçi bölgelerde de yaşandığını göz önünde bulundurursak ve bu bölgelerde devrimci kurumlar tarafından yapılan festival türünden etkinliklerin sonucunu ele aldığımızda, tek başına bu faktörleri baz alarak hareket edemez ve bir muhasebeye giremeyiz. Festivalin örgütleyicilerinden birisi olmayışımızın, festivalle ilgili değerlendirmelerimizin bakış açısını belirlemesi gerekeceğini de düşünmüyoruz.

Sınıf mücadelesi hiç bir zaman belirli bir seyir izlemez. Kimi zaman kendini yükseklerde gösterir, kimi zaman geçici bir süre soluklanır güç toplar ve yeniden atağa geçer. Bunda elbette nesnel olanla öznel olanın buluşması da belirleyici bir faktördendir. Gülsuyu için düşündüğümüzde ise sınıf mücadelesini yaratan genel nesnel koşulların işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yoğun yaşadığı bir bölge olarak burada da geçerli olduğu ortadadır. Öznel olandan kastımız, devrimci güçler olduğundan kaynaklı ve bu devrimci güçlerin de kendi güçleri oranda bölgede çalışma yürütmesi tüm olumsuzluklara karşı bazı olanakları da beraberinde getiriyor. Geçmişten bugüne bölgeye baktığımızda bu olanakların devrim hareketimize neler kattığı aşikardır.

Peki sadece bugün bölgede halkı bireyselleşmeye ve yabancılaşma dahil her türlü soruna iten sistem ve bu sistemin karşısında bizim örgütlülük düzeyimiz midir? Elbette bugün her komünist için örgütlülüğün karşısında ne olursa olsun hiç bir gücün duramayacağı konusunda kafasında bir soru işareti olmaması gerekir. Fakat şu da bir gerçek ki yakın zamanda bölgede kendisini gösteren ben merkezci tutumlar ve devrimci yapılar arası diyalog sorunu ve ardından yaşananlar kısa vadede etkili olmuştur. Yaşanan olaylar sonrası bölgede dergi dağıtımında bile dahi biz dahil, diğer dostlarımız da kimi zaman sıkıntı çekmişlerdir. Örgütlenme ve samimiyet açısından bu tür yaklaşımlar mevcut o-

lanakları da sekteye uğratmaktadır. Aslına bakıldığında devrimciler bu gibi durumları bir eleştiri ve uyarı niteliğinde ele almalıydılar. Mücadele Birliği olarak festival programı doğrultusunda gerçekleştirilen mahalle sorunlarına, yozlaşma ve yıkım saldırılarına değinilen gerek panellerle, gerek mahalle toplantısında bu konunun olumlu bir dille ele alınmasını beklerdik. Bekleyişimizin nedeni en başta bu toplantılara katılım oranının düşüklüğünün nedenlerin sıralanması idi. Yapılan konuşmalar ve sohbetler "mağduriyetler" üzerinden şekillendi. El-

bette sistemin teşhirini, ve bu yolda atılan en ufak adımı bile küçümsemiyoruz. Ama mağduriyetlikler üzerinden yürütülen politikanın sığ bir bakış açısı olduğunu düşünüyoruz.

Kentsel dönüşüm adı altında bir bakıma emekçi semtleri yok etme ve bu anlamda devrimin gücünü de bölme projesi karşılığında yürütülen yıkım politikasına karşı Gülsuyu halkına ortak hareket etme, yıkımlara karşı örgütlenme çağrısı yapıldı. Bu anlamda standımızın arka tarafına astığımız "Evimizi Yıkılan Sermayenin, İktidarını Başına Yıkalım" şiarlı pankartımız yıkım sorunun sadece ev sorunu olmadığı, birebir iktidar sorunu olduğu ve izlememiz gereken çözüm yolunun da iktidarı ele geçirmekten geçtiğini ifade ediyordu.

Yozlaşma konulu panelde katılımcılar tarafından özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile birlikte bunun toplumsal ilişkilere, bireyin kendisine etkisine değinildi. Yozlaşmanın nedenleri ve bir devlet politikası olarak özellikle devrimci potansiyelin yoğun olduğu işçi-emekçi bölgelerinin hedef seçildiği anlatıldı. Fakat herkesin üzerine fazlasıyla yazıp çizdiği "Yeni İnsan" kavramına "yabancı" kalındı. Yabancı diyoruz, çünkü başka bir bölgede örgütleyicileri arasında yer aldığımız bir festivalin şiarı konusunda "Yeni İnsanı, Yeni Kültürü yaratalım" önerimiz halkın bu kavrama yabancı olmasından kaynaklı "havada" kalacağı gerekçesiyle kabul görmedi. Biz ise halkın bilinç olarak bu şiarı sahiplenebileceğini, varsayalım ki kitlelere bu kavram yabancı gelse dahi onlara sürecin gerekliliği içerisinde bu kavramın benimsetmenin devrimcilerin işi olduğunu, devrimci politikanın bu şekilde kendisini oluşturabileceğini ve Yeni İnsanın sadece yarının değil, bugünün de çözümü olduğunu dile getirdik. Tabi farklı ortak platformlarda olduğu gibi bu platforma da yansıyan yozlaşmanın karşısına neler koyabileceğimiz, kitlelere somut olarak neyi götürebileceğimiz konusunda alternatif olarak sadece "örgütlenme" konulabilir.

Festivale katılım düzeyi doğal olarak devrimci standlara ilgi düzeyini de etkiledi. Bunun yanında standımız canlı sohbetlere de yer edindi. Standımıza gelip Önsöz dergisini soranlar, eski EMEK okurlarıyla sıcak muhabbetlerimiz bizi sevindiren etkenlerdi. Kimi EMEK okurlarının ayrışma sürecinde Leninistlerin açıklamış olduğu tasfiye sürecinin kendilerinin ancak 95 sürecinde farkına varabildikleri açıklaması ise biz genç kuşaklara kolektifimizin öngörü niteliğinin devrim açısından ne kadar önemli bir özellik olduğunu gösteriyordu.

Gülsuyu'nda devrimci kurumlar tarafından düzenlenen festivali değerli ve anlamlı buluyor, süreklilik açısından öne koyulduğu gibi gelenekselleşmesini, diliyoruz.

Maltepe'den Y. E. Mücadele Birliği Okurları

İŞÇİLER EMEKÇİLER YOKSUL GECEKONDU HALKI

Zar zor yapıp başınızı soktuğunuz evlerinizi başınıza yıkmak için, sermaye yeni bir saldırı başlatmış durumda. “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altında evlerinizi yıkıp, kendilerine yeni rant alanları açmaya çalışıyorlar. Evlerinizden söktükleri her tuğlayla, çürük bir diş gibi sallanan sistemlerine destek sağlamayı düşünüyorlar.

Yıkım ekipleri mahallenize girdiğinde sadece evlerinizi yıkmakla kalmıyor, o evlerle birlikte acı, tatlı yaşadığınız anılarınızı, emeğinizi, paylaştıklarınızı, dayanışma duygularınızı, komşuluk ilişkilerinizi de yıkmak istiyorlar. Koca koca kepeçlerle derme çatma yaptığımız kulübe-lerimizi yıkarken, onun yerine dikeceği gökdelenlerin iştahıyla ağzları sulanıyor, açılacak rant kapılarından içeri dalmak için sabırsızlanıyor. Sizin çocuklarınızın gözyaşları üzerine, kendi çocuklarının partilerde, barlarda patlattıkları şampanyaların köpüklerini saçmak için hevesleniyor. Siz açta açta kalırken, onlar şöminelerinin etrafında yemek keyfi sürmenin derdinde. Siz yıkıntılar arasında eşyalarınızı toplamaya çalışırken, onlar yeni yapacakları gökdelenleri hangi yeni moda olmuş mobilyalarla döşeyeceklerini düşünüyorlar.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Gecekondu Halkı,

Onları tanıyor sunuz. Onlar sizin aşınıza ekmeğimize göz koyanlardır. Sizin “üç göz evinizi” yıkarak kendilerine lüks villalar yapmanın derdinde olanlardır. Ve şimdi sizi, evinizi başınıza yıktuktan sonra, ev sahibi yapmakla kandırıyorlar. Kiraları yükseltenler de onlar. İstiyorlar ki kendi gösterdikleri kapının dışında hiçbir kapıdan çıkmayalım. “Kira öder gibi ev sahibi olun” yalanı, cumhuriyet tarihinin en büyük yalanlarından biri. Önce sizi en ağır borç yükünün altına sokuyor, ondan sonra başınıza ekşiyorlar. Ödeyemediğinizde de -ki bu devirde, bunca geçim sıkıntısı içinde ödeyememenizde şaşılacak bir şey yok- karşınıza mahkemelerle, polisle çıkıyor, “hakkınızı” da gasp ediyorlar. Yani başımızın üzerine kılla bağlanmış bir kılıç asıyor ve ellerinde kurdele kesen makas-

la onu her an kesmekle tehdit ediyorlar sizi.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Gecekondu Halkı,

Dün Ayazma’da, Gülsuyu’nda ve bugün Tuzla’da yaşanan yıkımlar, yarın sizleri bulacak. Sermaye kendisine rant alanı açmak için, kim- senin gözünün yaşına bakmadan yıkım ekipleriyle, polisiyle, yeni saldırılar hazırlayacak. Artık kimsenin “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” deme şansı kalmadı. Zira yılanın, yani kapitalist sömürü düzeni- nin dokunmadığı kimse kalmadı.

Peki biz yıkımlara karşıyız ama, gecekonducuları mı savunuyoruz? Sizlerin derme çatma, doğru dürüst suyu, elektriği olmayan kulübelerde mi kalmanızı savunuyoruz? Hayır. Bizler, sizin insana yakışır şekilde ev-lerde kalmanızı, hiç kimsenin konut sorunu olmamasını istiyoruz. İstiyoruz ki, tüm işçilerin, emekçilerin, tüm insanların kendilerine ait evleri olsun; o evlerde dilediklerince, diledikleri kadar insanla bir arada kalsınlar. Ama biliyoruz ki, bugünkü kapitalist sistem içinde bu mümkün de-ğil. Ancak sosyalist bir sistem kurulduğunda bu başarılacaktır. Bunun için de, herşeyden önce bir devrim gerekiyor. Bir devrimle, var olan siyasi iktidar yıkılmadan, işçilerden, emekçilerden yana bir düzen kurula- maz. İnsanların, konut sorunu gibi en acı, en yakıcı, sorunları halledile- mez.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Gecekondu Halkı,

Evlerimizi başımıza yıkmak isteyen sermayenin iktidarını yıkmadan, size rahat yüzü yok. Belediye başkanlarının, burjuva partilerinin söylediği, söyleyeceği tüm yalanlar, kendi keselerini doldurmak için. Sizin onlara değil, devrimcilere kulak vermenizin zamanıdır. Sizi, iktidarı ele geçirmek için devrim yapmaya, bunun için örgütlenmeye çağırın devrimcilerin sesine kulak verin. Devrim ve iktidar için örgütlenin. O zaman hiçbir güç, sizin evlerinizi yıkamayacaktır. Ve kendi iktidarınızda, kendi evlerinizi sosyalist bir planlama içerisinde yapabileceksiniz.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Gecekondu Halkı,

Burjuvazi, sizi birbirinizden koparmak, devrimin yatağı olan gecekondu mahallelerini, işçi-emekçi semtlerini dağıtmak istiyor. Evinizin karşılığında size ev mi veriliyor, hayır. Yeni bir şehir planlaması sizinle birlikte mi yapılıyor, hayır. Size düşen, bir sabah uyandıığımızda karşınıza gördüğünüz yıkım ekipleri ve gaz bombalı, gaz maskeli polisler oluyor. Bu durumda size düşen, evinizi yıkmaya yeltenen sermayenin iktidarını yıkmaktan başka bir şey olamaz.

EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN İKTİDARINI YIKALIM!

MECİDİYEKÖY’DE PANKART ASMA EYLEMİ

Bu yıl 12 askeri faşist darbesinin 27. yılı. 12 Eylül 1980’de yapılan bu askeri faşist darbenin ardından 675 yasa çıkarılmış ve bir o kadar da kanun hükmünde kararname çıkarılmıştı. Yine yapılan bu askeri faşist darbeye yaklaşık 650 bin kişi gözaltına alınmış ve 1 milyon 683 bin kişi işlenmiş, işkencede 171 kişi ölmüş, 49 kişi de idam edilmişti.

12 Eylül askeri faşist darbesinin 27. yılında Mecidiyeköy köprüsüne faşist darbeyi unutmadığımızı gösteren ve faşizme karşı mücadeleye çağrı yapan Mücadele Birliği Platformu imzalı bir pankart asıldı.

12 Eylül sabahı asılan pankartın üzerinde “12 EYLÜL’Ü UNUTMADIK FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE / MÜ-

CADELE BİRLİĞİ PLT.” yazıyordu. Pankart işçi ve emekçilerin yoğun olduğu saatlerde asılması nedeniyle dikkat çekti. Ve uzun süre asılı kaldı. □

12 EYLÜL'Ü UNUTMADIK

12 Eylül Askeri Faşist darbesinin 27. yıldönümünde Adana'da devrimci, demokratik kurumlarla birlikte bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdik. Yürüyüş saat 19:00'da Çakmak Caddesi girişinden İnönü Parkına kadar sloganlar eşliğinde sürdü.

Yürüyüş sırasında üzerinde "12 Eylül karanlığı sürüyor karanlığı devrimle parçalayacağız" yazan ortak hazırladığımız pankartı açtık. Eyleme üzerinde "Faşist Devleti Yıkıp Halk İktidarını Kuracağız, Mücadele Birliği" imzalı dövizimizle katıldık. Yürüyüş boyunca "Darbeciler Halka Hesap Verecek", "İşkenceci Kattiller Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarını attık.

AKDENİZ SELÇUK NAKLİYAT İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR!

Yaklaşık olarak bir buçuk ay önce sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan Akdeniz Selçuk Nakliyat Ambarından 9 işçinin, işlerine sendikalı olarak dönebilmeleri için, işten çıkarılan işçiler, Tümtis üyesi diğer işçilerle birlikte işyeri önünde direniş geçmişlerdi. Direnişin ilk gününden bu yana işçiler birçok kez polis ve patronun dışardan getirdiği ülkücü faşistlerin saldırısına uğradı. Tüm saldırılara karşı mücadelelerini kararlılıkla sürdüren Akdeniz Selçuk Kargo ve Tümtise üye işçilere, son olarak 20 Eylülde akşam saatlerinde direniş yerinden ayrılırken işyeri sahibinin "taşeron işçi" diye getirdiği kişiler saldırı. Saldırını geri püskürten işçiler, ilk günden bu yana hep direnişi zafere kadar götürceklerini yinediler.

20 Eylül Akşamı saat.19:00 da işyerinin önünden evlerine gitmek için sendika aracıyla ayrılan işçiler giderken Patronun yeğenin kullandığı Akdeniz Selçuk Ambarına ait bir kamyon işçilerin içinde bulunduğu araca önden çarparak hareket etmesini engellemiş. Bu sırada Renault marka kırmızı bir arabadan inen bir gurup ellerindeki taşlar ve sopalarla işçilere saldırmışlardır. Saldırıda sendika yöneticilerinin de içinde bulunduğu 4 kişi yaralanmış ve sendikamın aracı kullanılmaz hale getirilmiştir.

Aynı saatlerde Gıda Çarşısı olarak bilinen yerde mal toplayan başka bir nakliyat şirketine çalışan Tümtis'e üye 3 işçi Akdeniz Selçuk şirketinin dışardan getirdiği yirmi kişinin saldırısına uğramış ve çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır.

İşçilere 20 Eylülde yapılan saldırıda da daha önceki saldırılara benzer şeyler yaşanmış, saldırı sonrası karakola şikayet için giden 3 işçi ve saldırıda yaralandıkları için hastaneye giden sendika üyesi işçiler polis tarafından gözaltına alınmıştır.

Tüm bu yaşananlarla ilgili olarak, 22 Eylül saat:15:00'te Tümtis sendikası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Bizim de katıldığımız basın açıklamasına bazı demokratik kitle örgütleri de destek verdiler. Basın açıklamasında "İşçiye Kalkan Eller Kırılır", "Yaşasın Akdeniz Selçuk Direnişimiz", "Yaşasın Örgütlü mücadelelerimiz" sloganları atıldı.

Akdeniz Selçuk Nakliyat Ambarı işçileri "Ya sendikalı olarak işe geri döneceğiz yada bu işyeri kapanacak" diyerek kazanana kadar mücadele edeceğiz diyorlar. İşçilerin işyeri önündeki mücadelesi de devam ediyor.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLAALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

İnönü Parkı'na geldiğimizde ise ortak hazırlamış olduğumuz basın metni okundu. Basın açıklamasında "İşkencehanelerde katledilenlerin, devrimcilerin hesabı var. Bizler bugün buradan bir kez daha haykırıyoruz ki, 12 Eylül darbesinin bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri üzerine çöken karanlığını devrimle parçalayacağız. Bu ne darbecilerin kendi kurdukları mahkemelerle ne de sözde anayasa değişiklikleriyle yapılacak; bu darbeyi yapanların yarattığı kurumları ve onu ortaya çıkaran bu sistemi tarihin çöplüğüne atmakla mümkün olacak. Bugün buradan tüm işçi ve emekçileri bir kez daha bu mücadeleyi sahiplenmeye ve 12 Eylül karanlığıyla hesaplaşmaya çağırıyoruz"

Basın açıklamasından sonra eylem sonlandırıldı..

**YA DEVRİM YA ÖLÜM..!
AN ŞOREŞ AN MIRIN..!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

AFİŞLEMAYA 2 GÖZALTI

Adana'da 31 Ağustos günü sabah erken saatlerde başladığımız afişleme, polisin keyfi tutumuna ta-kıldı. Şehir merkezinde sabah saat 07:00'da başladığımız afişlemenin sonlarına gelmiştik. Ancak saat 08:15 sıralarında sivil polislerin müdahalesiyle karşılaştık.

Her hallerinden bizleri aradıklarını belli eden polisler, bizleri "yakaladıkları" an çok sevinmişlerdi. Bizlere, gözaltına alınacağımızı ve ceza yazacaklarını söylediler. Karakola götürülüp 1 saat boyunca bekletildik. Ceza yazacaklarını söyleyip korkacağımızı bekleyen polisler istedikleri kadar ceza yazmalarını söyledik. Ancak bizlerin pazarlıksız, sert duruşumuzdan dolayı bekledikleri etkiyi bizlerde göremeyen polisler, bizleri saat 09:30 civarında serbest bırakmak zorunda kaldılar.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

Adana Mücadele Birliği Platformu

MART İŞÇİ KÜLTÜR MERKEZİ YENİ YERİNDE AÇILIŞINI YAPTI

İzmir Kemalpaşada yaklaşık 8 aydır çalışmasını yürüten Mart İşçi Kültür Merkezi daha merkezi olan yeni yerinde yaptığı etkinlikle Kemalpaşa işçi ve emekçilerine "yeniden merhaba" dedi.

İzmir'den Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu ve Grup Sıra Neferinin katıldığı etkinlik saat 15.30 da başladı. Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu "Umut" Adlı oyununu sergiledi ve katılanlardan büyük beğeni topladı. Etkinlik Grup Sıra neferinin seslendirdiği ezgi ve marşlardan sonra sohbetlerle devam etti.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

ŞİLİLİ İŞÇİLERE POLİS SALDIRISI

Şili'nin başkenti Santiago'da, serbest pazar ekonomisi politikalarına karşı çıkan sendikalar tarafından Ağustos'un son haftasında bir eylem düzenlendi. Hükümetin ekonomi politikalarını protesto etmek için düzenlenen eylem, polislin saldırısıyla karşılaştı. İşçilerin hükümet sarayına doğru yürüyüşü geçmeleri üzerine gözyaşartıcı bomba ve tazyikli suyla saldırıya geçen polis, 400 kişiyi gözaltına aldı. Polislin saldırısına taşlarla karşılık veren işçilerden yaklaşık 100 kişi de yaralandı.

“Sosyalist” olduğu için seçilerek işbaşına getirilen başkan Bachelet ve hükümetine halk desteği azalıyor. Halk ekonomi politikalarından şikayet ederken, Şili sürekli protesto eylemlerine sahne oluyor.

NEW YORK'TA TAKSİ ŞOFÖRLERİ GREVDE

New York'ta Taksiciler Birliği, binlerce taksi şoförü, 5 Eylül günü greve başladı. Şehirde çalışan tüm taksilere GPS adlı küresel konumlandırma cihazlarının yerleştirilmesini şart koşan kararı protesto etmek için yapılan grevin iki gün sürmesi planlanıyor.

Taksiciler, bu uygulama ile sürekli izlenme halinde olacakları için endişe ediyorlar ve bu uygulamaya karşı çıkıyorlar. Uygulamaya göre, taksilerin 1 Ekim'den itibaren GPS cihazı takması gerekiyor.

Grev sırasında New York'ta iki büyük etkinlik olacak. Bu yüzden taksicilerin grevi, şehiriçi ulaşımı felç edecek.

LONDRA METROSUNDA GREV BAŞLADI

Londra metrosunun bakımından ve onarımından sorumlu olan Metronet firmasının iflas etmesinin ardından Ulaştırma Çalışanları Sendikası'na (RMT) bağlı işçiler, işten çıkarılmama ve hak kaybına uğramama konusunda güvence istemek için 3 Eylül akşamından itibaren 72 saat sürecek bir greve başladı.

2. 300'den fazla sendikali işçinin grevi, İngiltere'nin başkenti Londra'da büyük bir kaosa yol açtı. Sendika, taleplerinin karşılanmaması halinde 10 Eylül Pazartesi günü, yeniden 72 saatlik bir greve gidileceğini açıkladı. Londra'nın 10 hattında başlatılan grev kenti felç ederken, 7 Eylül Cuma gününe kadar metro hizmetinin normale döndürülemeyeceği açıklandı.

ŞİLİ'DE ANTI FAŞİST EYLEME SALDIRI

Şili'de, faşist diktatör Augusto Pinochet dönemi kurbanlarını anmak isteyen halka polis saldırdı ve 147 kişiyi gözaltına aldı. 11 Eylül 1973'teki faşist darbenin yıldönümünde, faşizmi ve katledilenleri anmak için, 9 Eylül günü, yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı eylemde polis, halkı hükümet binasına yaklaştırmadı. Polislin basınçlı su ve gözyaşartıcı gazla saldırdığı kitlede 147 kişi gözaltına alınırken 1 polis de yaralandı.

BANGLADEŞ'TE TEKSTİL İŞÇİLERİ AYAKLANDI

Bangladeş'te son yıllarda tekstil işçilerinin eylemleri, ayaklanma düzeyine tırmanmaya devam ediyor. 13 Eylül günü de, bir tekstil işçisinin fabrikada iş kazasında öldüğü duyulduğunda,

yüzlerce tekstil işçisi ayaklandı. Dakka İhracat İşlem Bölgesi'nde bulunan binalara taşlar ve sopalarla saldıran işçilere, polis de gazbombası ile saldırdı. Eylem sonucunda 100 kadar işçi yaralandı, bölgedeki tekstil atölyeleri de süresiz kapatıldı.

ALMANYA'DA SAVAŞ KARŞITI GÖSTERİ

Almanya'nın, Afganistan'da bulunan askerlerinin görev sürelerinin uzatılması konusunun gündeme gelmesi üzerine, savaş karşıtları eylem yaptı. Başkent Berlin'de yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı eyleme yaklaşık 180'e yakın sivil toplum örgütü katıldı ve Alman ordusunun Afganistan'dan çekilmesi istendi. Eyleme katılanlar bu yaşananların emperyalist bir savaş olduğunu dile getirirken, bunların 11 Eylül sonrası terörle mücadele adı altında yapıldığını söylediler.

ABD'DE SAVAŞ KARŞITLARINA GÖZALTI

ABD'de de Irak savaşına karşı olan ve Irak'taki askerlerin geri çekilmesini isteyen binlerce kişi, Beyaz Saray önünde bir eylem yaptı. Eylemciler, daha sonra Kongre Binası önüne yürümek istediğinde polislin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Polis saldırısı sonucu yaklaşık 200 kişi gözaltına alındı.

Eylemi düzenleyenler arasında eski askerlerin kurduğu dernekler ve artık “barış annesi” olarak anılan Cindy Sheenan da var.

Başkan George Bush'un emriyle, Şubat-Haziran ayları arasında Irak'a 30 bin takviye asker gönderilmiş, ülkedeki Amerikan askerlerinin sayısı 168 bine çıkmıştı.

TEKSTİL GREVİNDE ANLAŞMA

20 işyerinde çalışan yaklaşık 20 bin tekstil işçisi, TEKSİF ve TÜTSİS arasında yapılacak olan toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanmadığı için, 10 Eylül ve 24 Eylül tarihlerinde greve çıkma kararı almıştı. 9 Eylül günü, grevin başlamasına saatler kala, anlaşma imzalandı.

Tekstil sektöründe yaz ayları boyunca sürdürülen pazarlıklardan bir sonuç alınmamıştı. Sendikaların karşılıklı görüşmelerinde iki tarafın da geri adım atmaması nedeniyle görüşmeler tıkanmıştı.

EMEKLİ-SEN'DEN PROTESTO EYLEMİ

DİSK'e bağlı Türkiye Emekliler Sendikası (Emekli-Sen) üyeleri, sendikalarının kapatılmasına yönelik süren davaları protesto ediyorlar. Anayasa'nın “herkeşe örgütlenme özgürlüğünü” tanıyan 90'ıncı maddesine göre kurulan Emekli Sen, Anayasa'nın 51'inci maddesinde, emeklilerden

bahsedilmediği gerekçesiyle kapatılmak istenmesine tepki gösteriyor.

Ankara 17. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde 20 Eylül günü görülecek olan kapatma davasını protesto etmek için, emekliler çeşitli eylemler yapıyorlar. Örgütlenme hakkını savunan emekçiler, en tabii anayasal haklarının hiçe sayıldığını söylüyorlar.

18 Eylül günü Kadıköy'de İskele Meydanı'nda toplanan emekliler, "Emekli-Sen Kapatılmaz" pankartı açarak döviz ve sloganlarla yürüdüler. Emeklilerle kimsenin ilgilenmediğini dile getiren sendikacılar, 2007 toplu görüşmelerinde emeklilerin ne sendikalar, ne de hükümet tarafından gündeme alınmadığını, emeklilerin yok sayıldığını söyleyerek emeklilerin isyan noktasına getirildiğini belirttiler.

Eylemlere katılan emekliler, herkesi, kapatma davasını izlemeye çağırıyor.

18 Eylül günü emekliler, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda, "Emekli Sen Kapatılmaz" sloganlarıyla toplandılar. Asıl amacın emeklilerin sesini kırmak olduğunu söyleyen emekliler, örgütlü mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ve sendikalarına sahip çıkmaya devam edeceklerini söylediler. Emekliler yaptıkları eylemi, bildiri dağıtarak sonlandırdılar.

TÜM BEL SEN'DE İŞTEN ATILANLAR PROTESTO EDİLDİ

Tüm Bel Sen Genel Merkezi'nde, ekonomik sıkıntılar gerekçe gösterilerek 8 işçinin işten atılmasına tepkiler büyüyor. Toplu iş sözleşmesi hükümlerinin ihlal edildiğini; uzun zamandır sendika çalışanlarının ücretlerinin zamanında yatırılmadığını, ikramiyelerin ödenmediğini açıklayan sendika çalışanları, Tüm Bel Sen'in ekonomik anlamda zor günler geçirdiği dönemlerde de çalışanların toplu sözleşmeden doğan haklarından bile feragat ettiklerini belirtiyorlar. Bu iyi niyetli yaklaşımların zaafiyet olarak görüldüğünü ve sendikaların işletmelerde her ekonomik krizde ilk yapılan şeyi yaparak, ilk çözüm olarak çalışanları işten attığını dile getiriyorlar. Bu konuda yönetimle görüşebilmek için sendikanın yaptığı girişimlerin sonuçsuz kaldığını ve bu soruna çözüm bulunamadığını açıklayan sendika çalışanları, sendikanın çoğu şubesinde 2 saatlik iş bırakma eylemi yaparak işten atılan arkadaşlarının yanında olduklarını ifade ettiler.

DEPREMZEDELERDEN EYLEM

Yaşadıkları 17 Ağustos depreminin ardından uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen hala bunun yaralarını saramayan depremzedeler, hala başlarını sokacak doğru dürüst bir ev edineemediler. Yaşamlarını hala geçici olarak yapılmış olan prefabriklerde sürdürmeye devam eden depremzedeler, yıllardır buradan da çıkarılmaya çalışılıyorlar. 2005 yılı itibarıyla boşaltılması için tebligat yapılan prefabriklerden maddi imkansızlıklar nedeniyle taşınamayan depremzedelerin elektrik ve suları da kesilmişti.

22 Eylül günü depremzedeler, Sakarya Gazeteciler Cemiyetinin düzenlediği iftar yemeği için gelen Sakarya valisini ve milletvekillerini protesto ettiler. Evlerinin boşaltılmaması için pankart açarak sloganlar atan depremzedeler, vali ve milletvekillerini eylemle karşıladılar. Sakarya valisiyle görüşen depremzedeler, eylemi sessizce sonlandırdılar.

Prefabriklerin bulunduğu alan, Sakarya'ya bir park yapılması için boşaltılıyor.

İŞÇİ KATLIAMI DEVAM EDİYOR

İşçinin hayatı sudan ucuz. Eylül ayı, yine mevsimlik işçilerin katliamına sahne oluyor. 16 Eylül günü Urfa'da, 17 Eylül günü Balıkesir'de, mevsimlik işçileri taşıyan araçların devrilmesi sonucu 3 işçi öldü ve 15 işçi de yaralandı.

Urfalı tarım işçileri, Balıkesirli salça fabrikası işçileri, birkaç kuruluş gündelik için, ölümle yüzyüze yolculuk yapıyorlar. Ve ölümleri de hayatları kadar ucuz oluyor.

Bir sonraki gün, 18 Eylül günü ise Aydın'a bağlı Şahna köyü yakınlarındaki özel bir şirkete ait maden ocağında yaşanan patlama sonucu 1 işçi öldü ve bir işçi de yaralandı. Yaralanan işçi Aydın Devlet Hastanesine kaldırıldı ve olayla ilgili savcılık tarafından soruşturma başlatıldı.

ZİNDANLARDA İŞKENCE SÜRÜYOR

Yeni açılmış olan Kırıkkale F Tipi Cezaevi'ne nakledilen tutsakların, burada yapılan uygulamaları anlatmaları, F tipinin nasıl bir işkencehane olduğunun hafızalarımıza iyice kazınmasını sağlıyor. Nakledilen 70 kişiden 28'i devrimci tutsak. Devrimci tutsaklar avukatları aracılığıyla yaptıkları açıklamalarda, Kırıkkale F Tipi'ne getirildikleri andan itibaren darp edildiklerini, ağza almamayacak küfür ve hakaretlere maruz kaldıklarını söylüyorlar.

Gardiyanlar tarafından saldırıya uğra-

yan tutsaklar, muayene için hekime çıktıklarında darp izlerini gösterdiklerini, ancak hekimin görevini yapmadığını ve bu durumu rapor etmediğini dile getiriyorlar. Aldıkları darp sonucu tutsaklardan Medet Sever'in dişlerinin kırıldığı; Savaş Kahraman'ın gözünün morardığı; Vedat Bakır'ın nefes almakta zorluk çektiği; Diyavettin Turhan'ın da yatalak hale geldiği belirtildi. Cezaevinde ayrıca, verilen sağlıksız içme suyu nedeniyle tutsaklar arasında ishal salgını başlamış.

Tutsaklara, oruç tutmuyor olmalarına rağmen, Ramazan dolayısıyla her gece sa-

at 04.00'de zorla uyandırılarak sahur yemeği verilmeye çalışılıyor. Ayrıca tutsaklar, "Aileniz buraya gelmesin" diye tehdit ediliyor. Tutsakların açıklamalarına göre, bütün bu işkenceleri yapanlar, özellikle görevlendirilmiş 10 kişilik bir işkence ekibi.

Tutsakların avukatları, cezaevindeki bu uygulamalar için soruşturma başlatılmasını ve cezaevinin bir heyet tarafından incelenmesi için başvuruda bulundular.

Zindanlar sorunu bir devrim sorunu olmaya devam ediyor. Yapılan hiçbir uygulama, Hiçbir baskı, devrimci tutsakları yıldıramayacaktır.

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

NOVAMED'Lİ KADINLAR 1 YILDIR GREVDE

Antalya Serbest Bölgesi'nde Fresenius Medical Care (FMC) adlı diyaliz setleri üretiminde tekel olan uluslararası bir şirket olan Novamed kan seti üreten bir fabrika. Fresenius Medical Care isimli Alman çokuluslu tekelinin yan kuruluşu olarak Antalya Serbest Bölgesi'nde faaliyet gösteriyor.

Novamed fabrikasında çalışma koşulları birçok serbest üretim bölgesi işyerinde olduğu gibi son derece vahşi. Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu işyerinde ücretler düşük, çalışma koşulları zor. Günlük çalışma sırasında işçilere 15 dakikalık tek bir mola ve 25 dakikalık yemek arası veriliyor. İşyerinde yemek servisi yok, çalışma saatlerinde ve servis aracında dahi işçilerin birbiriyle konuşması yasak...

Bu insanlık dışı koşullara karşı 85 işçi bir yıldır grevde. İnsanca yaşam koşulları için greve çıkan işçilerin %95'ini kadınlar oluşturuyor. İşçiler grevlerinin 26 Eylül'de bir yılı doldurması nedeniyle İstanbul'da çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

İlk olarak, çeşitli kadın kurumlarının içinde bulunduğu Kadın Platformu ile 15 Eylül Cumartesi günü saat 12:00'de Maslak'ta bulunan Novamed Türkiye Temsilciliği önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasında, "Novamed Greviyle Kadın Dayanışması" pankartı açıldı. Kadınlar adına basın açıklamasını Hava-İş Sendikası 2. başkanı Eylem Ateş okudu. Açıklamada; "kadının ucuz iş gücü olmaya,

güvencesiz çalıştırılmaya ve sendikasılaştırılmaya, sağlık önlemlerinin alınmaması nedeniyle kimyasal maddelerle zehirlenmeye, tualete gittiklerinde dakikalarının sayılmasına, kadın oldukları için aşağılanmaya, ne zaman doğum yapacaklarına patronlarının karar vermesine hayır!" denildi.

Kendilerine dayatılan bu uygulamalara ve baskılara hayır dedikleri için bugün grevde olduklarını belirten kadın işçiler Novamed'in, üyesi oldukları Petrol-İş Sendikası'yla biran önce masaya oturmasını ve taleplerinin kabul edilmesini istediler. Ayrıca basın açıklamasında "Hepimiz Novamed'liyiz Hepimiz Grevdeyiz", "Novamed İşçisi İnsanca Yaşam İstiyor", "Eşit İşe Eşit Ücret", "Emek Beden Sömürsüne Son!", "Sağlık Malzemesi Üretiyoruz Sağlığımızdan Oluyoruz" dövizleri açıldı. Ardından 4. Levent ve Taksim Metro çıkışlarında imza stantları kuruldu. □

İHMALDEN ÖLÜMLERİN ARKASI KESİLMİYOR

Tarım işçileri ve tersane işçilerinin ölüm haberlerinin acısı henüz içimizde çok tazeyken yeni bir haber acımızı daha da katmerlendirdi. Büyükkçekmece Albatros mevkiinde atıksu

kolektörüne temizlik yapmak için giren üç işçi boğularak yaşamını yitirdi.

İşçi ölümleri artık öylesine kanıksatılmışki bizlere böyle haberleri görüp duraksamadan başka bir habere geçerek olduk... Ölüm, tersanelerde, maden ocaklarında ve kamyon üzerinde yol alan tarım işçilerinin başında alıcı kuşlar gibi dolanıyor ve buna "ihmal" denilip geçiliyor... Şaşırtıcıdır biz de bize uнутurulmak istenen bu haberleri çarçabuk siliyoruz zihnimizden.

Taşeron işçi olarak İSKİ'de çalış

şan Emrah Akın, Hakan Yılmaz ve Sıddık Begiç her gün yaptıkları işi yineleyerek girdiler rögara ama bu kez çıkmadılar... Ölümün onlar için pusuya yattığını bilemediler... Yaşama dair ne çok umutları vardı kim bilir...

Dünyanın bütün güzelliklerini yaratan işçiler... Ama bunun karşılığında dünyanın bütün acılarını omuzlarında taşıyan da yine onlar... Daha nereye kadar izleyeceğiz bu ölümleri? Ard arda yaşanan her ölüm bizi de ölüme ve yokoluşa sürüklüyor... Artık bu ölümlere dur demeli ve mücadele etmeliyiz. Kapitalizm yerle bir olmadığı sürece acılarımızın ve ölüm haberlerinin arkası kesilmeyecek...

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru
İstanbul**

TÜRK TELEKOM İŞÇİLERİ GREV KARARI ALDILAR

Haber-İş Sendikası, Türk Telekom'la yürütülen ve 38 bin işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle 14 Eylül 2007 tarihinde grev kararı aldı ve kararı Gayrettepe'deki Türk Telekom A.Ş. Genel Müdürlüğü'ne astı.

Öğlen saatlerinde Türk Telekom A.Ş. Genel Müdürlüğü önünde yaklaşık 2000 işçinin katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan tarafından bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasına çeşitli sendikalardan destek için gelenler vardı. KESK'e bağlı Haber-Sen Genel Başkanı Baki Çınar ve Yönetim Kurulu Üyeleri de açıklamaya katılarak işçilere destek verdiler.

Açıklamada işçiler; "Kazanılmış sendikal haklarımızı geri vermeyiz, eşit

işe, eşit ünvana, eşit kıdeme, eşit ücret istiyoruz" dövizleri taşıdılar ve "Telekom İşçisi Grev'e hazır", "İşçiler El Ele Genel Greve", "Haber-İş Nerede Biz Oradayız" sloganları atarak, alınan karara ve sendika başkanının konuşmasına destek verdiler.

29 Mayıs tarihinden beri sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde, toplam 26 madde üzerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle, sendika yönetimi 14 Eylül günü grev kararını Türk Telekom Genel Müdürlüğü'ne astı. Grev kararı asıldıktan itibaren 60 gün içinde bir anlaşma olmazsa işçiler greve gidebilecekler.

Haber-İş Sendikası ve Türk Telekom Niçin Anlaşamadılar?

Haber-İş Sendikasının Türk Telekomdan talepleri şöyle; 1 Mart 2007'den itibaren ilk yıl için % 19, ikinci yıl için ilk altı ay % 5 ücret artışıyla enflasyon farkı, ikinci altı ay için % 5 artışla enflasyon farkı oranında ücret artışı. Türk Telekom'un önerisi ise ilk yıl için ücretlerde % 4 artış ve buna ilave olarak sosyal yardımlarda da % 4 artış, toplu sözleşmenin ikinci yılında ise birinci ve ikinci altı ayda yine % 4'er ücret artışı oldu. □

FİLİSTİNLİ LİDER AHMAD SA'ADAT VE TÜM FİLİSTİNLİ POLİTİK TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

"Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin Genel Sekreteri olarak Filistin devrimci hareketine ve emperyalist küreselleşmeye karşı uluslararası hareketin birer parçası olan bölgesel, ulusal ve uluslararası harekete bağlı olmaktan duyduğum gururu bir kez daha teyit etmek istiyorum." Ahmad Sa'adat.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi lideri ve Filistin Yasama Meclisi üyesi Ahmad Sa'adat İsrail zindanlarında tutulan 11 binden fazla Filistinli tutsaktan biridir. Bu politik tutsaklar, kadınlar, erkekler, çocuklar, aktivistler, organizatörler ve Filistin halkının politik liderleridir.

Hızla ertelenen Sa'adat'ın mahkemesi 4 Kasım 2007 tarihine atıldı. Ahmad Sa'adat ve beş arkadaşı, ABD ve İngiliz gardiyanlarının gözetiminde tutulduğu Filistin Özerk Yönetimi'ne ait Jericho'daki bir zindandan İsrail askerleri tarafından 14 Mart 2006 tarihinde

bir baskınla kaçırıldılar.

Bu kampanya, insan hakları aktivistleri ve tüm dünyada bu davayla ilgili olan, adaletin yerini bulması için bir araya gelen ve Ahmad Sa'adat ve tüm Filistinli tutsaklara özgürlük ve adalet isteyen insanlarca yürütülen bir kampanyadır.

Sizlerden bize katılmanızı ve uluslararası insan hakları örgütlerinden bu konuyu ele alan açıklamalar yapmak için çağrıda bulunmanızı istiyoruz.

Ahmad Sa'adat bir savaş tutsağıdır. İlegal bir askeri işgalin gayri meşru bir mahkemesinde yargılanmaktadır. Dahası, güvenlikle ilgili suçlarla itham edilmektedir. Örneğin, politik zulüm ve baskı için, politik aktivistleri için saldırılarda bulunmak, yasaklanmış bir örgütün (Genel Sekreteri olduğu Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin) üyesi olmak, bu örgütü sevk ve idare etmek Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin ön-

ceki Genel Sekreteri olan ve ofisinde çalışırken İsrail ordusu tarafından katledilen Abu Ali Mustafa ile ilgili bir konuşma yapmak.

Ahmad Sa'adat'da tıpkı diğer, aralarında Filistinli politik liderlerin de olduğu, binlerce Filistinli tutsak gibi illegal askeri işgalci güçler tarafından hapsedildi. Aralarında 2006 yılında seçilen Filistin Yasama Meclisi'nin 41 üyesi de var. Bunların arasında ise Sa'adat'ın yanı sıra Filistin Yasama Meclisi başkanlarından Aziz Dweike ve tanınmış Filistinli lider Mervan Barguti de var.

Ahmad Sa'adat'ın ve diğer Filistinli politik tutsakların özgürlüğü ve adaletin sağlanması için yardımınıza ve desteğinize ihtiyaç var. Lütfen şimdi harekete geçin.

E-mail adres listesine katılın ve acil haberleri ve diğer haberleri edinin.

www.freeahmadsaadat.org

Not: Dergimiz bu siteye kaydolmuştur ve bu kampanyayı desteklemektedir.

ULUCANLARIN DUVARLARINDAN KAN SIZIYOR HALA

Devrimin hafızası güçlüdür; hiçbir ihaneti, hiç bir kahramanlığı, hiç bir katliamı unutmaz. Çünkü burjuvazi devrimin hafızasını kanla beslemiştir. Komünarların kanı nasıl Seine nehrini kızıla boyayacak denli çok akmışsa, dört duvar arkasında, zindanlarda devrimci kanı, o denli çok akmış; anaların, eşlerin, kardeşlerin, yoldaşların uykularını kan kızıla kesmiştir.

Burjuvazinin zindanlarda devrimci tutsaklara karşı en kanlı saldırılarından biri Ulucanlar zindanında olmuştur. 10 devrimci tutsağın katledilmesiyle sonuçlanan saldırı, bir yıl sonra girişilecek 19 Aralık katliamının provası niteliğindedir. Büyük bir ekonomik ve siyasi kriz içinde olan devlet, kurtuluşu dört duvar arkasındaki devrimci tutsaklara saldırmakta bulmuştur. Devrimci tutsakları katletmek suretiyle kendi sistemine kan taşıyan burjuvazi, böylece sisteminin yıkılışını biraz daha geciktirmenin derdine düşmüştü. Emperyalist metropollerde kredi dilencilğine çıkmış olan TC devletinin başbakanı, “cezaevlerini kontrol altına almadan sokakları kontrol altına alamayız” buyuruyordu ve adeta bir işaret yerine geçen bu sözlerle Ulucanlar zindanına saldıran katil sürüleri kasaturalarını devrimcilerin kanında yıkıyorlardı. Bu insan kasapları, bir gece vakti tonlarca gaz bombası atarak koğuşlara giriyor, savaşmak için yüreklerinden ve bilinçlerinden başka hiç bir silahı olmayan insanları kesiyor, biçiyor, işkenceden geçiriyorlardı. Aylarca maketler üzerinde provası yapılan bu kanlı senaryo, bir gece vakti sahneye konuyor, Ulucanlar’ın etrafı dumana ve sise bürünüyordu. Silah tarakalarının saatlerce sürdüğü zindanda, silahların sesi durunca işkencelerin sesi duyulmaya başlıyordu. İnsanları yüzleri dahi belli olmayacak şekilde saatlerce sopa- larla döven insan kasapları, Ulucanlar zindanını tam bir işken- ce haneye çeviriyorlardı. Kadın tutsaklara tacizde bulunuyor, yerlerde sürüklüyor, histerik kahkahalar atıyorlardı. Tutsakları duvar dibine diziyor, karşılarında tetik düşürüyor, atış talimi yapıyorlardı. TC devletinin başbakanının Amerika’ya kredi dilenmeye giderken ihtiyaç duyduğu devrimci kanını hazırlamakla meşgul oluyorlardı hepsi. Ne kadar psikopat ruhlu özel tim, asker, polis varsa sanki yıllarca bugünü bekliyormuş gibi üşüşmüşlerdi tutsakların üzerine. Ve bir 26 Eylül sabahı devrimci tutsaklar teslim olmaksızın ölmeyi tercih etmişler. Vücutları cop darbeleriyle ezilse, simsiyah olsa da devrimi temsil etmenin haklı onuruyla, tarih önünde alınları ak çıkmışlardı bu büyük çatışmadan. Düşmanın tüm saldırıları karşısında kahramanca direnmiş ve savaşmışlardı. Tarih tıpkı Termopla- i kahramanları, tıpkı 28 Panfilovcular gibi Ulucanlarda sava- şan ve ölümsüzleşen kahramanları kaydetmiştir defterine. Bir gün uğruna ölümsüzleştikleri devrim davası zafere ulaştığında Ulucanlarda o bir yürek bir bilinçle savaşan kahramanların adı en yükseklerde dalgalanacak.

Anılarını sonsuza dek yaşatacağız.

“PATLAMAYA HAZIR BOMBALAR” VE YENİ PROVOKASYONLAR

Ankara’daki ele geçirildiği iddia edilen bomba yüklü araçtan acaba daha kaç tanesi devletin ordusunda polisinde bekletiliyor? Ve kim bilir ne zaman nerede o uğursuz rollerini oynamak üzere harekete geçirilecekler?

11 Eylül’de ABD biralım bomba yüklü araçları, uçakları bile harekete geçirmiş ve Dünya Ticaret Merkezinde binlerce insanın hayatına mal olan saldırıları gerçekleştirmişti. Bu yöntem, burjuvazinin her zaman başvuracağı bir yöntem değildir. Ve ne zaman bu tür yöntemlere başvurmaya başlamıştır, bilmeliyiz ki sağduyusunu da yitirmeye başlamıştır; artık serinkanlılığını yiti- riyordu, kitlesel kıyımlara girişme pahasına sisteminin geleceği- ni garanti altına alma telaşına düşmüştür. Daha doğru bir söylem- le bunalım içerisinde olan sistemini çöküşten kurtarma telaşına kapılmıştır.

Fazla değil birkaç yıl önce Londra Metrosu’nda yaşanan can- lı bomba paniği ve en son Ankara’nın göbeğinde Anafartalar Çar- şısı’nda yaşanan patlama, burjuvazinin artık tüm dünyada böyle “çılgınlıklar” yapmaya hazır olduğunu gösteriyor. Artık tüm in- sanlık ciddi bir tehdit altındadır. Zaten zehirli atıklarla ozon taba- kasını tahrip eden, buzulların erimesine, iklim dengelerinin alt üst olmasına neden olan, savaşlarla dünyayı yaşanmaz hale getiren emperyalist-kapitalist sistem şimdi de “terörle savaş” yalanına kılıf uydurmak adı altında kitlesel katliamlara, provokasyonlara gi- rişiyor. İnsan Marx’ın ünlü eseri Kapital’de aktardığı o meşhur pasajı hatırlamadan edemiyor: “Kar oranı, kapitalist üretimin de- vindirici gücüdür. Kapitalist sistemdeki kar oranının rolü üzerine, İngiliz sendikacısı ve yayıncısı I. J. Dunning ısrarla şunu der: ‘Güvenli bir %10 kar ile her yerde çalışmaya razıdır; kesin %20 iştahını kabartır. %50 küstahlaştırır; %100 bütün insani yasaları ayaklar altına aldırır, %300 kar ile sahibini astırma olasılığı olsa bile, işlemeyeceği cinayet, atlamayacağı tehlike yoktur’.” Ve bu- gün durum kar oranlarını da aşmış durumdadır. Emperyalist-ka- pitalist sistem, içine girdiği sıçramalı çöküş sürecinde sadece çö- küşünü biran olsun geciktirmek için her türlü cinayeti işlemeye hazırdır. Toplum iliklerine kadar bir korku travması ile sarsıp, tamamen kendine bağımlı hale getirmek için gözü dönmüşçe her- şeye saldırabilir, elinden kaçırdığı üretici güçleri yeniden denetim altına alabilmek için en kanlı oyunları tezgahlayabilir.

Bu burjuvazinin kendi içindeki hesaplaşmaların sonucu da o- labilir. Toplum kendi eliyle kamplara ayıran ve kendi eliyle iç savaşı başlatan burjuvazi, şimdi artık daha fütursuzca ve dengesi- ni tamamen kaybetmiş şekilde savaşı yayabilir.

Bu durumda artık toplumun tüm işçi ve emekçi sınıfları ya bu savaş daveti karşısında sinip pusacaktır; ya da “davetleri kabu- lümüzdür”deyip burjuvaziye karşı bir ölüm-kalım savaşına giri- şecektir. Sorun artık Marx’ın Felsefenin Sefaletinde söylediği a- şamaya gelmiştir. “ya kanlı kavga ya yok oluş. Sorun böyle a- mansızca konulmuştur”. Burjuvazi artık, işçi sınıfı ve emekçilere başka alternatif bırakmamıştır.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!